

Dacă nu ar fi mândrie, nu ar fi nici erezie

*„De-am ști ce pierdem când nu ascultăm,
singuri am cere doar în ascultare să stăm!”*

(Avva Teodor cel blând cu inima)

<https://icoanadinadanc.ro/>

Cu smerită metanie de gând, Preafericitului Părinte Patriarh Daniel și întregului Sfânt Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

Prof. Dr. Ioan Gându

Contents

Dacă nu ar fi mândrie, nu ar fi nici erezie.....	1
Introducere.....	5
Viața și activitatea ieromonahului Arsenie Boca.....	12
Scurtă prezentare a învățaturii ieromonahului Arsenie Boca.....	36
Noi păstrăm cuvântul Păstorului Cel Bun	52
Nocivitatea impostorilor mistici	52
Demascarea impostorilor.....	55
Criteriul absolut.....	58

[Icoana din Adânc, p. 11-12, nr. 43 (117), <https://icoanadinadanc.ro/icoana-din-adanc-nr-44-118/>, 31 Decembrie 2023.]

Începând cu acest număr vom reda în serial, fragmente comentate din lucrarea „*Între adevăr și legendă – ieromonahul Arsenie Boca*” (scrisă de monahul Teodor Benevent și având o bogată și grăitoare bibliografie pe deplin lămuritoare); de altfel, în numerele 75-79 ale revistei noastre (icoanadinadanc.ro), am scris, cu triplă binecuvântare patriarhală, un studiu amplu, dar și solid argumentat, despre „***Sfințenia descoperită numai de Sus***” (sic), făcând distincția limpede, apodictică, tranșantă, definitivă și irevocabilă, dintre **adevărata sfințenie dăruită de Împăratul Vieții**, Arhiereul Cel Ceresc și Soarele Dreptății, în chip vădit și adevărat, doar Sfinților și Prietenilor Săi, Apostoli, Prooroci, Mucenici, Cuvioși și Mărturisitori, vase ale Lui proniator alese încă din începuturi, și „*păruta sau falsa sfințenie*” atribuită de oameni, din naivitate, ignoranță, lene sau uitare, pe care toți Sfinții Părinți o numesc **înșelare**, fiind o auto-amăgire și amăgire a altora, vai, pierzătoare de suflete.

Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov ne zice că înșelarea este vătămarea firii omenești prin minciună. Înșelarea este starea în care se află toți oamenii, până la unul, stare născută din căderea protopărinților noștri (...) Conștiința acestui fapt este cea mai de nădejde pavăză împotriva înșelării. **Cea mai mare înșelare este să te crezi liber de înșelare.** Cu toții suntem înșelați, cu toții suntem amăgiți, cu toții ne aflăm într-o stare mincinoasă, având nevoie să fim sloboziți de către adevăr, iar **Adevărul este Domnul nostru Iisus Hristos** (Ioan 8, 14-32).

De câte ori va fi necesar, pe parcursul expunerii, de-a arăta exact cum, cât, de ce, când și unde s-au înșelat și amăgit atât sărmanul suflet al fostului *ieromonah Arsenie*, cât și sufletele celor care, deși botezați în Biserica Ortodoxă strămoșească, au primit sau încă primesc, fără minimum de atenție duhovnicească și fără

discernământul teologic strict dogmatic necesar, pseudo-învățăturile sale spiritiste, steineriste și sincretiste, vom apela cu toată umilința duhului, inima înfrântă și smerită, dar și cu nădejdea limpezitoare, luminătoare, restauratoare și întăritoare, la lucrarea purtătoare de Duh Sfânt a Sfântului Ierah Ignatie Briancianinov, intitulată trezitor și trezitor *„Despre înșelare”* (Schitul românesc Lacu, Sfântul Munte Athos, 1999), precum și la toți Sfinții Părinți cu aurul lăuntric pe deplin lămurit, prin urmare călăuze sigure și nerătăcite ale Ortodoxiei.

Așadar, să începem prin a ne reaminti care este Calea Sfinților Părinților noștri: *„Fiule al Bisericii de Răsărit, cea Una, Sfântă și Adevărată* (s. n. – Sobornicească și Apostolică). *În lupta ta cea nevăzută călăuzește-te după povețele Sfinților Părinți ai Bisericii tale; ei poruncesc* (s. n. – smerit), *ca înainte de-a te fi înnoit prin lucrarea vădită a Sfântului Duh să te ferești de orice vedenie, dinafara sau dinlăuntru tău, ca de-o pricină vădită pentru amăgirea de sine.*

Păzește-ți mintea lipsită de închipuiri: gonește toate visările și părerile care se apropie de ea, prin care căderea a măsluit adevărul. Îmbrăcat în pocăință, stai cu frică și evlavie înaintea Marelui Dumnezeu, care poate să curățească păcatele tale și să te înnoiască prin Prea Sfântul Său Duh. Venind Duhul te va povățui la tot Adevărul (In. 16, 13)”.

Cercetând viața fostului fiu duhovnicesc și ucenic al **Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae**, vom reține că prin bunătatea proverbială a marelui Teolog Ortodox, pe a doua pagină a Filocaliei, vol. III (Sibiu, 1945, Tipografia Arhidiecezană), pentru a-l încuraja a scris: *„Prea cuvioșiei sale, părintelui ieromonah Arsenie, care a reînviat, cu viața și propovăduirea, duhul Filocaliei în viața religioasă a poporului nostru”*. În loc să urmeze sfatul străvechi, înțelept și sigur mântuitor al Sfinților Părinți redat mai sus, lucrând, cu duh umilit, inimă înfrântă și smerită, cuvintele stimulative ale **Preotului stavrofor Dr. Dumitru Stăniloae** (pe vremea

aceea, la 42 de ani, deja **Profesor la Facultatea de Teologie din București**), imprudentul elev a făcut primul pas către neascultare față de binefăcătorul său, crezând că se poate auto-ipostazia în persoană duhovnicească experimentată, ba chiar și într-o autoritate incontestabilă a viețuirii călugărești, la măsuri filocalice și patericale (sic).

Că lucrurile nu stăteau deloc așa, ne-o dovedește faptul grăitor că pe următoarele ediții ale Filocaliei, Avva Dumitru Teologul, **nu l-a mai trecut în lucrare pe fostul său colaborator**, întrucât în viața acestuia începuseră să apară primele derapaje teologice și duhovnicești grave și dureroase. Mai trebuie menționat aici faptul, revelator, că aproape toți cei care au primit cuvinte apreciative de la Dânsul pe volumele de Filocalie primite de la Cucernicia Sa (e o listă foarte lungă, merituoasă și selectivă), le-au păstrat cu sfințenie și le-au lucrat la măsura darului primit.

Introducere

Potrivit Revelației Dumnezeiești, Domnul nostru Iisus Hristos (s. n. – Mielul Ceresc), este singurul „*Mijlocitor*” între om și Dumnezeu, „**întru Care avem răscumpărarea prin Sângele Lui**, adică **iertarea păcatelor**. Acesta este Chipul lui Dumnezeu Celui Nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura. Pentru că întru El au fost făcute toate, cele din Ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie începătorii, fie stăpânii. Toate s-au făcut prin El și pentru El. Și este mai înainte decât toate și toate prin El sunt așezate. Și El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, Întâiul născut din morți, ca să fie El cel dintâi întru toate. Căci în El a binevoit Dumnezeu ca să sălășluiască toată plinirea” (Coloseni 1, 14-19). Citind și cugetând aceste cuvinte revelatoare, cine dintre oameni sau îngeri se poate asemăna cu Domnul și Mântuitorul lumii? Sau cine îndrăznește să asemene pe vreunul dintre muritorii de rând cu Dumnezeul Slavei? Și totuși, în neștiința și înșelarea lor, au fost oameni care s-au crezut „*dumnezei*”, „*auto-îndumnezeindu-se*” și oameni care au fost asemănați de alții cu Dumnezeu, idolatrizându-i. Din nefericire, astfel de cazuri s-au înmulțit în zilele noastre, pregătindu-se marea apostazie de la credința dreaptă în Prea Sfânta și Dumnezeiasca Treime și în Dumnezeirea și omenitatea lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat. Întrucât Mesia Răscumpărătorul lucrează „*totul în toate*” prin Duhul Sfânt, după cum învață **Sfântul Pavel**, adică El este singurul și Adevăratul Lucrător în lumea creată, cei care se cred sau sunt socotiți de alții „*ziditori*” ai acestei lumi, Îi smulg lui Hristos doxologia. „*Căci puterea celui ce slujește fură Slava Lucrătorului*”, adică Slava lui Hristos Domnul. De aceea, orice exagerare din partea oamenilor, fie laudativă, fie de judecată, este străină de duhul Ortodoxiei. Datorită faptului că astfel de situații sunt din ce în ce mai multe și în spațiul ortodox, avem datoria de conștiință să nu fim indiferenți la ceea ce se întâmplă în jurul nostru și în limita posibilităților, să intervenim într-un fel sau altul, pentru a păstra puritatea

Credinței, pe care am moștenit-o de la înaintași. În acest scop, nu ne propunem să apărăm sau să condamnăm pe nimeni, mai ales că unii înaintași au trecut deja în Țara de dincolo, **Judecata este numai a lui Dumnezeu**. În numele iubirii creștine însă, care nu poate fi depărtată de dreptate și adevăr, ne revine obligația morală de a semnală unele aspecte care nu se armonizează sau contravin Învățăturii de Credință Ortodoxă.

În ultimele decenii, cea mai controversată și mai amplă mișcare de acest gen este cea legată de viața și activitatea *ieromonahului Arsenie Boca*, numit și „*sfântul Ardealului*” (s. n – **fără respectarea nici unui criteriu canonic real și fără acordul Sfântului Sinod**, cei cuprinși în amăgire, pictându-i icoane, alcătuiindu-i acatiste, rugăciuni ș. a.), cât și de „*fenomenul de la Prislop*”, unde se află „*sfântul mormânt*” (s. n. – socotit, chipurile, încă și mai sfânt decât Sfântul Mormânt de la Ierusalim, căci odată pornit la vale bulgărele unei imaginații arhiconice, acesta nu se mai oprește decât prin pocăința celor amăgiți și prin rugăciunile de dezlegare ale Sfântului Vasile cel Mare – sic). Același lucru s-a întâmplat și la Vladimirești cu *fosta monahie Veronica*, care cădea adeseori în transă, având diverse vedenii înșelătoare, dar și cu celelalte adepți din mănăstire, **toate crezând în reîncarnare, și ieșind complet de sub ascultarea Bisericii**, producând multă rătăcire, până când în batjocura celui rău, sărmana *Veronica* a părăsit calea călugăriei și s-a măritat, rămânând o adeptă a *teosofiei* (s. n. – a se vedea și **Marius Urzică**, „*biserica și viermii cei neadormiți*”, cap. „*False teofanii și angelofanii*”, pag. 137, editura Anastasia, 1998).

Înainte de a trece la tratarea unor probleme de fond, legate de persoana și fenomenul „*Arsenie Boca*”, trebuie subliniat faptul că aceste sintagme „*sfântul Ardealului*” și „*sfântul mormânt*”, nu sunt doar străine de duhul Ortodoxiei, ci sunt chiar blasfemiatoare. În istoria bimilenară a Creștinismului nu se întâlnesc exprimări precum „*Sfântul Egiptului*”, „*Sfântul Palestinei*”, „*Sfântul Greciei*”, „*Sfântul Moldovei*” etc. Se vorbește doar despre sfântul sau sfinții din aceste țări sau provincii **și numai după ce au fost canonizați**. În cazul *ieromonahului Arsenie Boca*, faptul că nu este

canonizat de Biserica Ortodoxă Română îi face și mai vinovați pe cei care îl numesc astfel.

Cealaltă sintagmă, „*sfântul mormânt*”, cu referire directă și exclusivă la mormântul *ieromonahului Arsenie Boca* (sic), este și mai condamabilă. În conștiința multor *arseniști* (s. n. – ajunși într-un colaps total și cumplit al discernământului duhovnicesc), mormântul „*sfântului*” de la Prislop este mai important decât Sfântul Mormânt al Mântuitorului Hristos de la Ierusalim (s. n. – susținând cu tărie că dacă iei doar trei pietricele de amintire, ca amuletă probabil, de la mormântul „*sfântului*”, acesta „*te ocrotește*”, iar dacă iei mai multe, tot el „*te pedepsește*” mintenaș!). Astfel, *ieromonahul Arsenie Boca* este văzut ca un „*înlocuitor*” sau „*împreună-mijlocitor*” cu Iisus Hristos la Dumnezeu Tatăl, mulți pelerini socotindu-l salvatorul, vindecătorul și mântuitorul lor. Într-un sondaj realizat cu puțin timp în urmă, unii dintre cei intervievați au zis că el este „*Dumnezeu*” (s. n. – cum ar veni, sărmănuțul înșelat a adus lumea din neființă la ființă, fiind cel puțin egalul Tatălui Ceresc – sic). Mai grav este că și *ieromonahul Arsenie Boca* avea o părere foarte bună despre sine, încă din copilărie.

Fără să-și dea seama de gravitatea cuvintelor, chiar unul dintre ucenicii săi, crezând că spune lucruri mari și nemaîntâlnite despre el, consemnează una dintre zicerile *ieromonahului Arsenie*, când era copil și se numea *Zian*: „***Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos***”. Iar când era călugăr, la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta, s-a urcat pe o masă și a zis credincioșilor: „***Când Dumnezeu va judeca lumea, eu am să fiu la dreapta Lui și atunci ori vă sunt de folos, ori vă sunt acuzator***”. Tot în acest sens o doamnă, numită Marioara, istorisește că „într-o duminică a zis *părintele Arsenie*: „***Mă, Rudi, bine că ai venit. Azi avem o slujbă specială de făcut; ce slujbă specială părinte? – da, mă Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât a stat acolo; că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe părintele Iosif Trifa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt!***”.

Și a făcut o slujbă atunci (s. n. – la o asemenea serie de elucubrații pseudo-duhovnicești și vădite pseudo-ierurgii arhonicești, **Chiriahul locului de atunci ar fi trebuit să ia măsuri**, chemându-l la ascultare pe năstrușnicul novator *Zian* ajuns *ieromonah*, să-i dea canon de îndreptare, iar în caz de nesupunere să-l cheme la consistoriu; din nefericire, până acum nu s-a luat nici o măsură, repetându-se toleranța regretabilă de la Vladimirești, ba vreo câțiva vlădici contemporani cu el, dar și cu noi, susțin rătăcirea, interesați de foloasele financiare foarte mari obținute de pe urma amăgirilor sârmanului *ieromonah* înșelat și neascultător, iar afacerea a prosperat, căci mamona își cere partea – sic).

Duhovnicii reprezentativi din secolul trecut ai țării noastre n-au făcut aprecieri sau critici importante la adresa *ieromonahului Arsenie Boca*. Aceasta, ca să nu creeze confuzii și sminteală între credincioși (sic), cum se exprimă într-o anumită împrejurare Părintele Arsenie Papacioc.

Dar după moartea lor, când n-a mai avut cine să lămurească lucrurile cu autoritate duhovnicească și în cunoștință de cauză, *fenomenul de la Prislop* a luat proporții nebănuite.

Obs. – Cu scuzele de rigoare și din fericire pentru toți cei chemați la Taina Mântuirii în Biserica Ortodoxă Română, mari Duhovnici ai neamului nostru și Sfinți Români ai închisorilor, cu vreo câțiva ani înainte de moartea acestui ieromonah greu chinuit de cel rău, i-au spus adevărul adevărat despre grava sa înșelare duhovnicească și răspunderea imensă pe care o are înaintea lui Dumnezeu, **pentru toate sufletele celor amăgiți de el**. Printre cei care i-au vorbit cu dragoste hristică, blândețe, îndelungă-răbdare, dreaptă socoteală, precum și **în deplină cunoștință de cauză**, îi numim cu vie recunoștință și aleasă prețuire pentru bărbăția duhovnicească pilduitoare:

Părintele Profesor Dr. Dumitru Stăniloae, Părintele Profesor Dr. Dumitru Radu (cu Sfințiile lor și-au dat doctoratul cei mai mulți dintre membrii Sfântului Sinod, și chiar actualul Întâistătător – sic); Părintele Arhimandrit Benedict Ghiuș, Părintele Arhimandrit și Stareț, Sofian Boghiu, Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan, Părintele Arhimandrit Gherontie Ghenoiu, Părintele Arhimandrit Arsenie Papacioc, Părintele Arhimandrit Paulin Lecca, Părintele ieromonah Adrian Făgețeanu, Părintele Părintele Ieroschimonah Paisie Olaru, Părintele Arhimandrit Ilie Cleopa, „*Duhovnicul tuturor duhovnicilor*”, **toți chemați în Țările de Sus, dar și propuși pentru proslăvire**, în anul 2025, de către Preafericitul Daniel și Sfântul Sinod, iar printre noi îi aflăm pe Părintele Profesor Gheorghe Holbea (fiu duhovnicesc și colaborator apropiat al Avvei Dumitru Teologul) și Părintele Profesor Dr. Mihail Milea ș. a., care **au distins foarte clar adevărata sfințenie de păruta sfințenie**; sărmanuțul autohipnotizat de superbia sa n-a vrut să mai asculte însă de nimeni, căci *arhiconii pseudo-teologi* și mândria nu i-au mai îngăduit să recunoască, sub epitrahilul unui duhovnic și înaintea întregii obști creștin-ortodoxe, cu smerenie și duh umilit, că s-a amăgit, întrucât **cine dintre cei vii este drept înaintea lui Dumnezeu?** Cunoscătorul de inimi știe că mulțimi de creștini cu fapta, păstori și păstoriți, cu frică de Dumnezeu și viețuire hristocentrică reală, cu mult mai mulți decât cei care s-au lăsat amăgiți de retorica paranormală a lui *Zian*, **se roagă stăruiitor și smerit pentru sufletul său**, vai, atât de orbit de superbie, false teofanii și angelofanii.

În decursul timpului, mulți am citit și poate chiar am citat din cărțile *ieromonahului Arsenie Boca*, mai ales din „*Cărarea Împărăției*”, fascinați oarecum de conexiunile, abordările și interpretările inedite ale *părintelui*, fără a fi preocupați și atenți la ortodoxia lor (s. n. – doar cititorii naivi, slabi de înger sau fără nici o experiență duhovnicească nu sesizează, de la început, palierul foarte modest valoric al respectivului „*vizionar*”, elementele heterodoxe numeroase, stilul prolix și emfatic, precum și încercarea de a-i domina pe cititori printr-o falsă erudiție, sufocată de

truisme, ipoteze și postulate pseudo-științifice și ex-centric, sofisme împrumutate, scrise probabil în stări crepusculare sau pur și simplu neglijent exprimate).

Apariția pe *internet* a textului cu titlul „**Poate fi canonică canonizarea părintelui Arsenie?**” (s. n. – chiar și fără pleonasmul jenant cuprins în el, întrebarea este similară cu alta la fel de absurdă: poate fi justificată canonizarea unor practicanți ai magiei negre, morți în timpul unui astfel de ritual demonic?), deschide, însă, o nouă perspectivă asupra vieții, activității și „*învățăturii*” ieromonahului Arsenie, precum și a „*fenomenului de la Prislop*”. De aceea, din dragoste (s.n. – a se citi hristică), pentru ieromonahul Arsenie, pentru poporul nostru cel drept credincios și pentru Adevărul întrupat, Care este Domnul nostru Iisus Hristos, încercăm să facem în paginile care urmează o prezentare cât mai coerentă a acestui material. În primul din dragoste pentru ieromonahul Arsenie, pentru că-i facem mult rău în viața de dincolo dacă spunem despre el lucruri exagerate, care nu au nici o acoperire duhovnicească (s. n. – se știe bine că **vom fi judecați și după urmările faptelor noastre, bune sau rele**, după ce noi, murind, am încetat a mai păcătui – sic).

Când vorbești sau scrii ceva rău pentru unii dintre Sfinți (și multe batjocuri s-au spus despre Sfinți în decursul timpului), cele spuse sau scrise nu le micșorează slava dată lor de Dumnezeu și nu le umbrește fericirea veșnică. Poate compătimirea și mila față de acești batjocoritori să umbrească oarecum și pentru puțin timp bucuria comuniunii lor cu Dumnezeu, și cu oamenii care s-au mântuit. Dar, dacă atribuim unor oameni care nu sunt sfinți în lumea de dincolo, merite și osanale pentru niște fapte și stări pământești imaginate doar de unii și de alții și îi cinstim ca sfinți, fără să fie sfinți, le facem cel mai mare rău (s. n. – întrucât la chinurile lor se adaugă și acest nou chin al sufletelor pe care continuă să le ducă spre pierzare, un chin pe care nu-l mai pot opri, după moarte, **trebuind să se chinuiască până la Parusia**, având doar

nădejdea firavă și nesigură, că cineva se va ruga și pentru miluirea lor). În al doilea rând, din dragoste pentru poporul nostru dreptcredincios, căci astfel de fenomene religioase generează multe confuzii și duc la înșelare spirituală. Calea spre mântuire este Mântuitorul, Care a zis despre Sine: „***Eu sunt Calea, Adevărul și Viața***” (Ioan 14, 6). Iar **Sfântul Ciprian al Cartaginei** spune: „*Afară de Biserică nu este mântuire*” și cine nu are „*Biserica de Mamă, nu poate avea pe Dumnezeu de Tată!*”. Și din Mila lui Dumnezeu, avem Biserică, după Rânduiala Apostolică, în fiecare comunitate parohială.

De asemenea, din dragoste pentru Mântuitorul Iisus Hristos, Care în Ghetismani, S-a rugat pentru Apostoli și pentru cei ce vor crede în El, „***prin cuvântul lor, ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis***” (Ioan 17, 21).

Viața și activitatea ieromonahului Arsenie Boca

Ieromonahul Arsenie Boca s-a născut la 29 septembrie 1910, în satul Vața de Sus, județul Hunedoara și a fost botezat la 16 octombrie 1910. La naștere a fost botezat *Zian* (sic). Pe mama lui o chema Cristina și era ortodoxă, iar pe tatăl lui îl chema Iosif-Petru, era greco-catolic și locuia în orașul Brad. De meserie era cizmar și a murit în la 29 iunie 1926, în vârstă de 45 de ani. Părinții lui s-au cununat la 7 noiembrie 1909 și au divorțat în 22 martie 1922. Potrivit unei rânduielei nescrise, copiii născuți în astfel de familii mixte, urmau credința tatălui.

După divorțul părinților, copilul *Zian*, care avea 12 ani, a fost luat de tatăl lui (s. n. – despărțirea de mamă, moartea tatălui când *Zian* nu avea decât 19 ani, **au lăsat sigur răni adânci în sufletul și inima sa**). De aceea, a învățat Școala primară, apoi și Liceul din Brad. De mic avea o înclinație spre singurătate și spre studiul religiei, după cum el însuși mărturisește. Era preocupat de lucruri spirituale mult mai înalte față de vârsta și puterea lui de înțelegere. Pe atunci a citit cartea lui Immanuel Kant, „*Religia în lumina rațiunii*” și alte cărți ce-l introduceau într-o lume ce depășește puterea de percepere a simțurilor trupești.

După terminarea liceului, a vrut să dea la Aviație (Cotroceni), dar pentru că era sărac și nu avea bani necesari, iar tutorii n-au garantat pentru el, n-a putut intra la Aviație. În anul 1929 s-a înscris la Academia Teologică din Sibiu, unde a avut **Profesor pe Părintele Dumitru Stăniloae** (s. n. – mare dar de la Dumnezeu pe care l-a primit la început cu bucurie și folos, dar, vai, **nu l-a putut păstra până la sfârșit din pricina neascultării**). În timpul anilor de studiu a fost preocupat mai mult de latura mistică a vieții. A terminat Teologia în anul 1933, susținând teza de licență cu titlul „*Încercări asupra vieții duhovnicești*”. Întrucât avea talent la pictură, Mitropolitul Nicolae Bălan l-a trimis, în anii 1933-1934 la Academia de Arte Frumoase din

București, pe care a terminat-o în cinci ani. În acest timp a frecventat câteva cursuri la Facultatea de Medicină din București, dar din cauza grevelor studențești, profesorii de la Medicină nu puteau să-și țină cursurile. După ce a terminat Facultatea de Belle-Arte, a făcut un an de practică la o Biserică din Bixadul Oltului, împreună cu pictorul Costin Petrescu. După ce a fost hirotonit diacon, Mitropolitul Nicolae Bălan l-a trimis în primăvara anului 1938 la Muntele Athos, unde a stat doar trei luni, până la 8 iunie 1938, când s-a întors în țară.

Apoi a mers la Chișinău să picteze și să cumpere materiale de pictură. Acolo a stat până la Paștile din anul 1939. La vinerea Izvorului Tămăduirii din acel an a fost tuns în monahism, primind numele de *Arsenie*. Era primul și singurul călugăr la Mănăstirea Brâncoveanu – Sâmbăta de Sus, județul Făgăraș. Apoi a venit **Părintele Serafim Popescu** (s. n. – **vrednicul de pomenire Arhimandrit fiind adevăratul stâlp, de lumină și dragoste hristică vie al acestei vetre duhovnicești**, vreme de cinci decenii Duhovnic smerit, înțelept, blând, bun, statornic, plin de discernământ duhovnicesc și bărbăție duhovnicească, **foarte prețuit de Avva Dumitru Teologul, dar și de toți marii Duhovnici ai neamului nostru din secolul trecut și din cel în care ne aflăm**; așadar, Domnul Iisus Hristos i-a trimis noului monah, *Arsenie*, ca Duhovnic și Luminător un adevărat Serafim și ales al său, care într-adevăr a dus o viață sfântă și sfințitoare până la adormirea sa întru Domnul – sic). Din iarna anului 1941 au început să vină oamenii la mănăstire. Atunci *ieromonahul Arsenie* a trebuit să le vorbească, începând în acest fel activitatea sa misionară, care avea să-l facă cunoscut în toată țara, mai ales în părțile Ardealului (s. n. – credem că dacă l-ar fi lăsat să predice pe Părintele Duhovnic Serafim, mulțumindu-se să se roage în ascultare luminată și să picteze iconografie ortodoxă, cu respectarea strictă a erminiilor, viața și sfârșitul vieții sale ar fi fost cu totul altele, dar lui îi plăcea să iasă în față).

Prezentând aceste date biografice, care țin mai mult de parcursul văzut și cunoscut al vieții sale, trebuie luate în seamă și unele aspecte mai puțin cunoscute ale copilăriei și ale anilor de studiu, care îl pun într-o altă ipostază. Dar numai în felul acesta putem înțelege cât mai aproape de adevăr activitatea sa viitoare, precum toate manifestările ce-l aduc și astăzi în atenția multor oameni. Potrivit unor mărturii ale celor ce l-au cunoscut, precum și afirmațiilor extrase chiar din scrierile sale, biografia spirituală a *ieromonahului Arsenie Boca* n-a fost atât de liniară și de normală ca parcursul văzut al vieții până la intrarea în monahism. Astfel, anii copilăriei și anii de studii au fost marcați de unele evenimente și preocupări spirituale, care l-au influențat mai târziu în tot ceea ce a făcut și a scris, lămurind în mare parte întregul „*fenomen arsenist*”, ce s-a intensificat din ce în ce după moartea lui. Așa cum se știe, s-a născut într-o familie mixtă, în care tatăl greco-catolic i-a marcat copilăria mai pregnant decât mama sa. A urmat apoi divorțul părinților în anul 1922, **cu traumele sufletești ce i-au umbrat anii copilăriei**. Avea doar 12 ani, iar lipsa unui părinte în viața copilului, mai ales a mamei, a lăsat urme nevindecabile și n-a putut fi suplinită de nimeni și de nimic. Și dacă ne gândim ce însemna pentru noi, românii, un divorț în mediul rural la începutul secolului al XX-lea, situația devine și mai dramatică pentru un astfel de copil. Văzută în acest context spiritual, justificarea izolării de restul lumii, mai ales de fete, pe motiv că avea preocupări religioase înalte și înclinații spre viața lăuntrică, este naivă și nesatisfăcătoare. L-au ajutat oare lecturile din Immanuel Kant, care îl introduceau în mistica filosofică la o vârstă atât de fragedă? Greu de crezut.

De asemenea, starea lui duhovnicească de copil nu părea deloc promițătoare. Chemarea pe care *Zian* o lansează către oameni ca să-i ducă la Hristos Domnul, este sub semnul mândriei și nu al unei înțelegeri sau vrednicii duhovnicești (s. n. – dacă în copilărie năzăraniile afirmate de *Zian* se explică prin lipsa unor modele ortodoxe autentice în familia sa, în adolescență, la maturitate și până la sfârșitul vieții sale pământești, pândalnică de mândrie și **preocupările spiritiste și paranormale**

reprezintă alegerea sa greșită, căci nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, așa că dorind cu orice preț să-i domine pe toți, a ajuns să fie el, sărmanul, dominat și manipulat de forța obscură a universului, din puterea căreia se vede că n-a mai putut ieși, așa că **multă rugăciune trebuie făcută pentru sufletul său botezat întru Hristos Domnul**). Dar nașterea *ieromonahului Arsenie Boca* într-o familie mixtă și divorțul părinților săi mai au și o altă semnificație pentru unii oameni din zilele noastre (...) Așa cum știm cu toții, familia și părinții din care ne naștem, contextul social, contemporanii și timpul venirii noastre în această existență omenească nu depind de noi. Sunt un „*dat*” pe care noi trebuie să-l facem un „*dar*”, întorcându-l lui Dumnezeu cu mulțumire.

De noi depinde, însă, ce facem cu viața noastră. I-o oferim lui Dumnezeu, urmându-I rânduielile pe care le-a pus în Biserică și împlinindu-I Poruncile, sau dispunem de ea după bunul plac, urmând voinței noastre în mod autonom și nu Voinței lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, **urmăm întru totul rânduielile Bisericii prin care ni se mijlocește Harul dumnezeiesc și îndumnezeitor**, sau urmăm rânduielii păgâne (s. n. – idolatre), din alte zone spirituale, care ne dau amăgirea auto-îndumnezeirii. Sfinții Părinți sunt foarte categorici în ceea ce privește urmarea fără abatere a rânduielilor Bisericii Ortodoxe, interzicând prin poruncile bisericești citirea cărților eretice. Orice lectură influențează într-un fel sau altul sufletul celui ce citește, atât prin mesajul pe care-l transmite, cât și prin relația spirituală ce se realizează între cititor și autorul cărții respective. O carte duhovnicească zidește, în timp ce o carte eretică sau cu conținut ocult distruge echilibrul sufletesc al celui ce-o lecturează, aruncându-l apoi în înșelare demonică. Lectura ocultă dă impresia unei siguranțe și al unui control total asupra simțurilor, gândurilor și imaginației, dar în realitate desparte pe om de Dumnezeu, privându-l de Harul dumnezeiesc făcându-l rob demonilor prin înșelare. **Voința omului numai atunci este în rostul ei firesc, când este supusă Voinței lui Dumnezeu.**

Omul se împlinește ca persoană creată doar prin participare la viața dumnezeiască și în relația personală liberă cu Persoanele Prea Sfinte Treimi. **O voință autonomă este un dezastru spiritual sinucigaș pentru om.** A crede cineva că se poate mântui singur, este o făcătură demonică. Iar practicile orientale de tip *yoga, zen* etc, invocate de unii ca fiind folositoare în așa-zisul „*progres spiritual*”, nu duc la auto-îndumnezeire, ci la dezumanizare și demonizare (s. n. – cei care nu se mai roagă după Sfânta Predanie se lipsesc singuri de ajutorul Împăratului Vieții, Iisus Hristos și rămânând fără apărare primesc pe puntea imaginației toate duhurile rele).

Din nefericire, *ieromonahul Arsenie Boca* a căzut victimă propriilor sale lecturi și practici, dezvăluindu-se și lămurindu-se prin acestea tot parcursul său spiritual, atât de controversat și „*spectaculos*” în acelaș timp. De aici și fascinația uriașă pe care a exercitat-o asupra contemporanilor, care au fost cea mai mare parte oameni simpli și de bună credință, dar fără discernământ duhovnicesc, fascinație pe care încă o mai exercită și în zilele noastre (s. n. – este bine cunoscut faptul că **sugestia post hipnotică se poate continua și după moartea celui care a dat-o**, în viața celor care s-au lăsat hipnotizați din imprudență, ignoranță sau din curiozitate naivă). Înșelarea demonică în care a căzut prin lecturi foarte periculoase chiar pentru omul matur duhovnicește, dar mai ales pentru el la vârsta „*prunciei duhovnicești*”, reiese clar din propria sa mărturie, pe care însă o interpreta în sens favorabil pentru sine. De fapt, această „*logică*” este proprie tuturor oamenilor înșelați. Și oricât le-ai spune că „*albul este alb și negrul este negru*”, ei tot nu te vor crede (s. n. – fiindcă **toți cei intrați sau căzuți, în transa hipnotică sau post-hipnotică, nu cred decât ce le spune hipnotizatorul!**).

[Icoana din Adânc, p. 11-12, nr. 44 (108),
<https://icoanadinadanc.ro/icoana-din-adanc-nr-45-119/>, 1 Februarie 2024.]

Când **Părintele Cleopa Ilie** (s. n. – Marele Duhovnic al neamului nostru, „*Duhovnicul tuturor duhovnicilor*”, la care se spovedea cu smerenie și „*Patriarhul teologiei ortodoxe române*”, Părintele Luminător al întregului neam și Sfânt al închisorilor, Dumitru Stăniloae), a fost trimis de autoritățile bisericești în Ardeal ca să ajute la revigorarea monahismului, l-a întâlnit pe *ieromonahul Arsenie Boca* la Episcopia Aradului. *Ieromonahul Arsenie* i-a zis batjocoritor: „*Ce măi, moldovene, ai venit să ne înveți tu călugărie?*”. Dar să vedem cum a învățat *monahul Arsenie* „*călugărie*”, potrivit propriei sale mărturii.

El zice: „*Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupă, studiind mistică* (s. n. – dar neevitând cacofonia – sic) **comparativă a diferitelor religii superioare, ca să văd prin propria experiență cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice** (s. n. – deja autonomist, sărmanul călugăr *Arsenie*, nu putea, nu știa sau nu voia să facă distincția clară dintre **mistica ortodoxă reală**, singura cu adevărat hristică, și toate celelalte mistici orientale, toate anti-hristice și amăgitoare; cât despre diferitele „*religii superioare*”, acestea sunt toate istorice și idolatre, mult inferioare **singurei Religii Revelate, adică cea Ortodoxă, unica mântuitoare**; așadar, ceea ce știau toți elevii de la Seminar, *ieromonahul nostru* dădea la o parte cu suficiență).

Mă interesa să văd ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală, mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă (s. n. – corect gramatical, ce afirmă cărțile nu **asupra**, ci **despre** actele reflexe și **despre** instincte, și anume că sunt independente;

experiența personală, fără *mea...*; după oarecare *variabilă* (s n. – raportată la ce?). *Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice, iar parte din studii le tipărea în Revista de filosofie din București și-mi parveneau pe această cale. Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei*". Să studiezi *tantra-yoga* și să practici *hatha-yoga* în vederea primirii călugăriei este ceva „*fabulos*".

Așadar, **tânărul Zian Boca s-a pregătit pentru călugărie nu cu lecturi din Filocalie și din spiritualitatea ortodoxă tradițională**, ci cu lecturi din *Mircea Eliade* care a introdus *hinduismul* în cultura românească, din *Immanuel Kant*, *Rudolf Steiner*, întemeietorul antroposofiei, *Ignațiu de Loyola*, întemeietorul ordinului iezuiților, din cărți de magie și hipnoză. Despre care dă mărturie **Înalt Prea Sfințitul Pimen**, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților, precum și din alte cărți ce aparțin spiritualității indiene și occidentale. Cu toate că l-a ajutat pe Părintele Dumitru Stăniloae, căruia i-a fost student la Academia de Teologie din Sibiu, să traducă și să difuzeze primele volume din Filocalia românească, **el scriind după dictarea Părintelui**, cum spune doamna Lidia Stăniloae, tânărul *Zian* n-a receptat și n-a înțeles învățătura plină de Har și de înțelepciune dumnezeiască a Părinților filocalici.

Potrivit afirmației părintelui *Rafail Noica*, cultura filocalică este singura cultură autentică fiindcă trece dincolo de mormânt (s. n. – **toți Sfinții Părinți, fără excepție, susțin demult acest lucru**) Toate celelalte „*culturi*” se sfârșesc cu mormântul, mai ales cele de sorginte păgână. Să fii lângă Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, socotit „**Părintele Filocaliei românești**” și să cauți elemente de antropologie creștină „*studiind mistica și comparată a diferitelor religii superioare*”, fără a lua în seamă învățătura duhovnicească a Părinților filocalici exprimată în grai românesc, în aceste

scrieri de-o valoare spirituală inegalabilă, arată că ceva nu era în regulă cu starea lui interioară. Ce anume? Ne-o spune în mod indirect Părintele Profesor Dorin-Zosim Oancea: „*O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ, în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștin-ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun*”.

În căminul Facultății, prin 1928, erau studenți părintele *Teodor Bodogae*, *Arsenie Boca* și cu tatăl meu. Și erau colegi de dormitor. Și *Arsenie* stătea ore în șir în fața unei oglinzi uitându-se între ochi: și l-au întrebat: „*Ce faci acolo? Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare. Păi, de unde, cum?*”. Avea o carte de *hatha-yoga*. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost folositoare? Cred că nu. I-a fost păgubitoare, pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare, inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine; aveai senzația că te răscolește până în adânc. Era și necruțător în anumite privințe, adeseori fără delicatețe sufletească, părându-i-se că ar ști ce-ai făcut sau n-ai făcut (s. n. – căuta insistent capacitatea aceasta; obiectiv, privind aceste lecturi păgubitoare, constatăm lesne că tânărul *Zian*, deși contemporan cu mari orientaliști, precum *Mircea Eliade*, poate cel mai mare expert în istoria religiilor, sau *Sergiu Al. George*, ambii cu o pregătire spirituală și culturală mult superioară băjbâielilor sale imprudente în acest vast și primejdios domeniu, presărat cu multe capcane, prefera totuși, supraestimându-și posibilitățile intelectuale, să se aventureze singur, cu un intelect mult mai modest, în teritorii net idolatre, **în chip autonomist și fără nici o binecuvântare**, eroare frecventă a tuturor novicilor în viața monahală; chiar exprimările sale în limba română lasă de dorit, indicând amatorismul și dorința de-a epata). Potrivit acestei mărturii, în aparență favorabilă *ieromonahului Arsenie Boca*, acesta nu numai că era preocupat de „*mistica și comparată a diferitelor religii superioare*”, ci și o traducea în practică.

Așadar, tânărul *Zian* practica *hatha-yoga* încă din anul 1928. Acest lucru spune foarte mult despre starea lui spirituală din timpul liceului și din copilărie. Și nu

este cazul să argumentăm cu dovezi scripturistice, patristice, filocalice și canonice că între asceza ortodoxă și cea hindusă nu sunt puncte comune și nu este nici o legătură, decât unele asemănări ce țin de partea văzută a acestor două forme de asceză și, de asemenea, **Mistica ortodoxă nu are nimic comun cu cea orientală și nici cu cea occidentală.**

Obs – Atât ascetul oriental cât și cel occidental, practică asceza pentru a ajunge la Porțile Eternității, iar de ajung, **bat în ele cu mândrie, îndrăzneală și chiar necuviință**, vrând să smulgă imediat, nerăbdător și temerar, de la forța impersonală și obscură a universului, puteri cât mai mari cu care să-i domine pe ceilalți oameni; mai apoi, după un lung lanț de ipotetice reîncarnări amăgitoare, imposibil de probat, să se stingă în *nirvana*, adică într-un neant impersonal, în care omul nu mai este conștient de nimic; dimpotrivă, **ascetul creștin-ortodox ajungând la aceleași Porți, bate cu smerenie, sfială și îndelungă-răbdare, așteptând cu frică și cutremur răspunsul lui Dumnezeu, un Dumnezeu Personal și Atotputernic**, pentru ca sufletul lui viu și nemuritor, spovedit, împărtășit și plin de bucurie hristică, la sfârșitul vieții acesteia trecătoare, **să fie miluit și mântuit**, prin intrarea lui în Împărăția veșnică a Luminii Vii și a Bucuriei neînserate, în Lumina neapropiată.

Această distincție clară au făcut-o toți Sfinții Părinți, iar generația noastră a primit-o de la Avva Dumitru Teologul; cu scuzele de rigoare, aici ne disociem tranșant și de opinia părintelui *Rafael Noica*, care susține că „*în Biserica Ortodoxă termenul <mistică> este neavenit, în Ortodoxie vorbindu-se mai mult de viața duhovnicească și mai puțin de mistica ortodoxă*”; ba se vorbește frecvent, adânc și **cu mult folos catehetic** atât duhovnicește, cât și mistic foarte des, *mist* însemnând tainic, așa că **Biserica Ortodoxă de la întemeiere este Regina tuturor științelor**, iar **Mistica Ortodoxă este Împărăteasa amândurora**; a se vedea „*Ascetica și Mistica Ortodoxă*”, vol. 1 și 2, Preot Profesor Dr. Academician Dumitru Stăniloae, Editura Deisis 1993, Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul, Alba Iulia; cu certitudine, **Însăși Prea Sfânta și Dumnezeisca Treime este**

Mistică adică Tainică, încă de la Sfatul Cel de Taină ținut din începuturi de Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt pentru Mântuirea noastră; de altfel, din clipa în care simțul nostru mistic se trezește, devenind, co-slujitor cu Harul, totul este tainic înlăuntrul și înafara noastră.

Dar să vedem ce se spune despre *yoga* în *Bhagavad Gita*, care este „cartea sfântă” a hinduismului. Conform *Gitei*, *yoga* nu este o creație omenească, așa cum este spre exemplu știința; *yoga* ar fi o „revelație dumnezeiască” (deși cuprinsul este demonic), un dar pe care zeul *Krishna*, numit și „domnul *yogăi*”, îl oferă omenirii, prin mijlocirea regelui *Arjuna*. Mai mult decât atât, *yoga* este o formă de adorare, prin care zeul dorește să fie venerat de către adepții săi. Dar Sfânta Scriptură învață: „**Toți dumnezeii neamurilor sunt idoli**” (Psalm 95, 5); zeul *Krishna* arată că nu doar practicarea *yogăi*, ci fie și numai simplul ei studiu teoretic este socotit o formă de adorare a sa. Iar adorarea este un act pur religios și nicidecum științific și nu întărește voința celui care ce practică *yoga*, ci legătura sa cu zeul-demon. Scopul și punctul terminus al exercițiilor *yoga* este unirea cu *dumnezeul-Krishna*, cu inventatorul, creatorul și învățătorul *yogăi*.

De altfel, cuvântul *yoga* înseamnă „unire cu Dumnezeu” (s. n. – și, vai, naivi care să creadă în această unire amăgitoare, se găsesc și printre creștinii ortodocși). După cum reiese din cuvintele zeului *Krishna*, între *tantra-yoga* și *hatha-yoga* este o strânsă legătură și prin amândouă se urmărește adorarea zeului. De aceea *Krishna* zice: „După cum ți-am spus și înainte, o, tu cel fără de pată (sic) în această lume există două căi – cea a școlii *samkhya*, cu *yoga cunoașterii* și cea a școlii *yoga*, cu *yoga faptei*”. Iată așadar, la ce riscuri s-a expus ieromonahul *Arsenie Boca*, studiind *mistica indiană* și alte „*mistici superioare*”. Și dacă el (*Zian*), urmărea ca, prin astfel de cunoștințe și practici (s. n. – oculte, ba chiar demonice), să „*exercite prin voință un control total asupra*

simțurilor și instinctelor”, de ce a mai rânduit Dumnezeu (Tatăl Atotțiitorul), Biserica, Sfintele Taine, rugăciunea, virtuțile etc., prin care se mijlocește Harul Duhului Sfânt? Deci el, *Zian* (s. n. – un biet om muritor ca toți oamenii), vrea să „*controleze*” totul, chiar și pe ceilalți oameni, în timp ce Fiul lui Dumnezeu întrupat zice: „***Fără Mine nu puteți face nimic***” (Ioan 15, 5). Chiar dacă *ieromonahul Arsenie Boca n-a practicat tantra-yoga*, ci doar *hatha-yoga*, după cum spun admiratorii și susținătorii săi, el a preluat din hinduism multe forme de manifestări religioase și psihologice.

Întreg hinduismul și toată *yoga*, care este ritualul lăuntric al lui (echivalentul demonic inversat al pocăinței și rugăciunii inimii), are ca esență plăcerea de sine (sublimată sau nesublimată), și răpirea tâlhărească a minții (de la persoană, libertatea cunoașterii și stăpânirii firii la o **depersonalizare forțată** prin cultivarea tehnică a absorbției ei – sic), în senzațiile trupului și imaginație. Iar aceasta se manifestă și se exprimă cel mai pregnant prin plăcerea sexuală (care este simbolul, expresia și sentimentul sublimat prezent chiar în slava deșartă sau autostisfăcția sufletească, sau desfrânarea sufletească în sine însuși prin admirația de sine (s. n. – narcisismul). Astfel, cel care practică *yoga* intră și sufletește și trupește sub influența duhurilor malefice, experimentând stări de hipnoză și autosugestie, dar și capacitatea demonică de a hipnotiza și sugestiona persoanele care intră în zona de atenție și de interes al celui ce posedă aceste „*puteri paranormale*”. În felul acest se dezleagă și „*misterul*” acelei priviri hipnotice care „*urmărește*” și astăzi din fotografiile și portretele *ieromonahului Arsenie*, bine realizate artistic, mulțimi impresionante de **oameni creduli**. Fără să vrea, în mod special, Părintele Dorin-Zosim Oancea exprimă această privire hipnotică prin cuvintele: „***Avea o privire grea***”

Ieromonahul Arsenie credea în reîncarnare și spunea că el este *reîncarnarea Sfântului Ilie* (s. n. – deci, starea sa lăuntrică nu mai era doar dramatică, ci căpătase deja accente tragice; naivitatea cu care un creștin botezat ortodox, ajuns și *ieromonah*, credea în toate bazaconiile venite de la *lamaseriile din Tibet*, ar fi putut-o evita *tânărul Zian*, dacă ar fi ascultat măcar de unul dintre marii Duhovnici și Sfinți Români ai închisorilor, contemporani cu el, toți cu aurul lăuntric lămurit pe deplin, sau ar fi ținut cont de confesiunea dureroasă și neliniștitoare pentru toți necugetații amatori de lanțuri karmice amăgitoare, dezvăluirea aparținându-i lui Mircea Eliade, care s-a chinuit și s-a luptat mult, cu Armele Luminii ale Ortodoxiei, pentru a se smulge din vraja orientală, căci nu-și mai regăsea adevăratul eu – sic).

De altfel, cei ce practică *yoga* sunt dirijați uneori spre a-și „reaminti” *viețile anterioare*. Alteori sunt dirijați să mediteze asupra figurii *gurului*, sub pretextul însușirii valorilor spirituale pe care acesta le întrupează. Prin meditație, adică în cea mai mare măsură prin autohipnoză și autosugestie, persoana este determinată să-și îndeplinească singură lanțurile spirituale cu care se va lăsa târâtă în înșelare și robie. *Gurușii* utilizează însăși puterea mentală a persoanei respective pentru a o supune. Este ca și cum ar convinge-o să-și scoată ochii cu propriile mâini. Este ceea ce îi spune Sfântul Apostol Pavel ucenicului său Timotei: „***Iar oamenii răi și amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alții, rătăciți fiind ei înșiși***”(I Timotei 3, 13).

Practicând *hatha-yoga* și studiind practicele oculte, *ieromonahul Arsenie Boca* s-a expus și unui alt mare risc, ce aduce în atenția noastră un element important pentru înțelegerea stării sufletești în care se afla în timpul căutărilor sale din spațiul extra-ortodox și a consecințelor ce nu mai țineau de propria sa voință și opțiune. Luminați de Harul Duhului Sfânt, Sfinții Părinți învață că, datorită păcatului strămoșesc, Dumnezeu a pus între om și lumea spirituală un „*zid*” de netrecut care este trupul. Prin zidul trupului, adică prin simțurile trupești noi nu putem vedea ființele raționale ce populează lumea spirituală. Cu alte cuvinte, nu putem vedea îngeri,

demoni și sufletele celor care au trecut în lumea de dincolo. Dar **nici demonii nu au acces la intimitatea noastră sufletească**. Ei ne pot ispiti într-un fel sau altul, dar nu au puterea să ne stăpânească (s. n. – în cazul în care suntem nesocotiți și îi invocăm, precum ucenicul vrăjitor, chiar noi îi aducem în viața noastră).

Marii nevoitori creștini, care au fost „*mai mult suflet decât trup*”, ajungeau uneori la așa-zisa „*vedere sufletească*”, văzându-i și pe îngeri și pe demoni, atât cât le dădea și le îngăduia Dumnezeu. Așa a fost cazul **Sfântului Antonie cel Mare**, care îi vedea pe demoni în toate mișcărilor lor. Văzându-se priviți de un om în trup pământesc, demonii l-au războit chiar în mod vădit, dar Sfântul Antonie îi biruia cu **Harul Duhului Sfânt și cu smerita sa cugetare**. Fără Harul Dumnezeiesc și fără smerenie, nimeni nu poate birui ispitele și cursele demonice. **În Har și în smerenie este salvarea și mântuirea**, nu în meditații, lecturi și practici orientale. În mod firesc și normal, cât este în acest trup material, omul nu poate vedea lumea spirituală. În toate etapele istorice, însă, au fost oameni care au „*forțat*” simțurile trupești prin practici *șamanice, spiritism* etc. În astfel de situații *paranormale*, în care chiar și preocuparea sau gândul la astfel de „*performanțe*” îndepărtează Harul Dumnezeiesc, cei ce forțează prin puteri spirituale firești sau nefirești pătrunderea în lumea duhurilor, nu ajung la o „*vedere*” reală a acelei lumi, cum cred ei, ci **crează cadrul favorabil pătrunderii demonilor în viața, sufletul și trupul lor**.

De fapt, demonii abia așteaptă să le deschidem porțile sufletelor noastre, ca apoi să ne stăpânească, tiranizându-ne și suprimându-ne voința. Cei înșelați în felul acesta de demoni, au impresia că stăpânesc ei acea lume ce-i fascinează, dar **în realitate sunt robiți și stăpâniți de aceste dhuri malefice**. Uneori, prin cei posedați, demonii se manifestă în chip vădit și simțit, fie îngrozindu-i pe cei din jurul lor, prin

manifestările înfricoșătoare, ca în cazul demonizațiilor din Gadara, fie prin spectacole aparent senzaționale, prin care fascinează pe cei slabi în credință. Din păcate, astfel de „spectacole” nu au lipsit nici din viața *ieromonahului Arsenie*, mai ales după venirea din Muntele Athos. De fapt, cum vom vedea într-un alt capitol, experiențele „*duhovnicești*” din Sfântul Munte, de care ucenicii și simpatizanții săi fac mare caz, sunt tot sub semnul înșelării demonice (sic).

După învățătura Bisericii Ortodoxe, o viață duhovnicească autentică este posibilă, fie printr-un parcurs lăuntric ascendent, început la Sfântul Botez și fără prea mari căderi, fie printr-o mare pocăință ce-i urmează unei reale convertiri. Despre aceste două căi vorbește pe larg **Sfântul Cuvios Teofan Zăvorâtul**. La *ieromonahul Arsenie Boca* însă, nu se întâlnește nici una, nici alta. Faptul că dorea cu tot dinadinsul să intre la Aviație în București, după terminarea liceului și că s-a întristat profund de nereușită, arată că nu avea o dragoste față de Dumnezeu și față de Biserică așa de puternică, după cum încearcă să ne convingă „*ucenicii*” săi.

Obs. – În realitate *sărmănuțul Zian*, de la primii pași în Ortodoxie, suferise ***căderea de-a dreapta, căderea prin înălțime, angelism***, din pricina superbiei, lipsei de discernământ și neascultării, deși era contemporan cu mai mulți mari Duhovnici ai neamului, care l-au prevenit că este deja în plină înșelare; „***căderea prin smerenie, inversul angelismului***: *îți dă diavolul un duh de sfințenie, prin smerenie, prin asprime, prin canon și te face să te crezi sfânt înainte de a fi; îți pune cuvintele sfințeniei în gură și în părere, dar inima îți rămâne aceeași; dorești pustnicie și retragere, dar urăști, zavistuiști și clevetști; dar dacă te supără cineva, nu-l mai ierți în veci; Sfântul Teofan Zăvorâtul spunea unei călugărițe care-și descoperea printr-o scrisoare păcatele; bine zici, dar mai spune și așa – și nu sunt bună de nimic, pentru că inima în fond îți zice, și sunt bună la cutare; se simte izvorând din adânc o părere înaltă de sine în această smerenie;*

*și chiar dacă ar adăuga și nu sunt bună de nimic, părerea de sine mai adaugă ceva – **dar nu sunt ca celelalte; această smerenie din cap și nu din inimă, naște trufie; dacă vrei să vezi de ești smerit, întreabă pe dușmani ce zic despre tine; și dacă spunându-ți lucruri neplăcute, te va înțepa inima, atunci să știi că ești trufaș.***

*Smerenia falsă e tot ce poate fi mai înalt; **e vârful trușiei**; de aceea **adevăratul smerit este cel ce nu-și cunoaște smerenia**; cine se smerește astfel, se înalță, iar cine se smerește spre a se înălța, cade; de aceea **Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul** în <Războiul nevăzut> sfătuiește – <păzește-te de gânduri ce par a aduce sfințenie și de râvna fără de socoteală; cu cât lucrul are chiar față și chip de sfințenie, cu atât trebuie să-l cercetezi mai temeinic>; căderea aceasta este cu atât mai grea cu cât ești mai convins că ești pe înălțime, având toate semnele înălțimii; ci pe înălțimea adevărată e cel de jos, cel ce nu-și cunoaște nici înălțimea, nici smerenia și este în ascultare; **căderea prin minte** – se angajează omul în viața duhovnicească, dar nu renunță la un lucru, la mintea lui; la orice abdică, dar la judecata lui nu; critică, își face socoteli; la aceștia nu mai este pocăință, este știință, cunoaștere naturală, trufie, ei au răspunsuri la orice, și nu mai întreabă pe nimeni nimic, nu mai ascultă de cei ce-i sfătuiesc; de aceea spune **Sfântul Efrem Sirul** că a șaptea lucrare a monahului și cea mai mare, este <**întrebarea bărbaților iscusiți pentru tot cuvântul și lucrul**, ca nu din neiscusință și plăcerea de sine, altele decât cele bune înțelegând și făcând să piară>.*

*Și iscusitul **Avvă Dorotei** spune că mândria cea mai înaltă este <**mândria împotriva lui Dumnezeu**>, socotind monahul că tot lucrul bun ce a săvârșit, singur el l-a lucrat, cu mintea și cu înțelepciunea lui, și nu cu ajutorul lui Dumnezeu; **căderea prin minte se biruiește prin părăsirea și ascultarea de părintele duhovnic** (...) **căderea cea mai de sus** este și cea mai grozavă; omul ajunge la viață autentică, adevărată; ajunge la*

rugăciunea neîncetată, la viață înaltă, și cade tocmai prin acestea; iată un aspect; rugăciunea e vorbire cu Dumnezeu și-i dă omului duhovnicesc niște împliniri deosebite; cum cade omul prin aceasta? – transformă acest mijloc de-a ne uni cu Dumnezeu în scop; caută toate acestea numai pentru bucuriile care le rodesc; sunt iubitori de rugăciune pentru rugăciune; umblă după dulceața rugăciunii și uită de Dumnezeu; ei își iau plata lor aici pe pământ, pentru că au căutat-o pentru aici, chiar dacă nu au făcut-o la arătare.; ispita aceasta a sfințeniei e o certitudine înșelătoare că ești fără păcat, că ești drept și, în formă poate ești, că nu ești în greșală, că nu ai ce întreba, nu ai de ce asculta; are dreptate Sfântul Isaac Sirul să spună că faptele cele bune al dreptului, de nu-și cunoaște neputințele sale, stau pe ascuțișul sabiei; pe acesta diavolul l-a silit să facă lucrurile cu mândrie, spune Sfântul Nicodim Aghioritul, ca să defaime pe ceilalți, să se creadă mai drept ca ceilalți; în creștinism e limpede că acelea sunt virtuți adevărate, care sunt în Numele lui Dumnezeu, și pentru Dumnezeu, și împreună cu Dumnezeu; virtuțile autonome nu au valoare – „Cine nu adună cu Mine, acela risipește” (Dr. Antonie Plămădeală, Mitropolitul Ardealului „Tradiție și libertate în spiritualitatea ortodoxă”, Sibiu 1983, cu pagini de Pateric românesc și o prefață de Părintele Profesor Dr. Dumitru Stăniloae).

Obs. – Dacă autonomistul, reducăționistul și superbistul nostru începător în ale vieții duhovnicești reale și mântuitoare (neieșind din Rânduială și nepășind în căi străine), ar fi studiat cu atenție această lucrare de-o mare valoare teologică și duhovnicească (rezultată din colaborarea a doi mari trăitori contemporani cu el, ambii și **Sfinți Români ai închisorilor**, unul fiind un vrednic și luminat Arhiereu, purtându-și cu smerită cugetare Crucea bolii până la adormirea sa întru Domnul, celălalt fiind propus pentru proslăvire în anul 2025), poate că ar fi fost străfulgerat, măcar și o clipă, de gândul înfricoșător că nu adună cu Dumnezeu, ci risipește cu cel veșnic împotrivor, dar nu i-a fost dat să-și vadă rătăcirea, fiindcă *arhiconii pseudo-teologi*

șesuseră în jurul nesăbuiinței sale trufașe, o plasă strânsă de false *minunisme*, *vedenisme* și *spiritisme*, toate pierzătoare de suflet.

Iar mărturia unora că, atunci când se ruga în fața icoanei Maicii Domnului, după episodul cu examenul la Aviație, ar fi auzit un glas din cer, care i-a zis: „*Nu mai plânge, Ziane, că te voi înălța cu mult mai mult decât avioanele*”, nu are nici o relevanță duhovnicească. Dimpotrivă, privită prin prisma lecturilor și practicilor orientale, se înscrie în seria primelor înșelări demonice (s. n. – nici limbajul aproape licențios folosit de *arhiconul* care a cutezat să ia chipul Maicii Domnului, și nici făgăduința amăgitoare de înălțare spirituală nu inspiră cea mai mică încredere, întrucât **adevăratele descoperiri de Sus venite îndeamnă întotdeauna la smerenie**, nu la înălțare: „*Ține mintea ta în iad, și nu deznădăjdui*”, a primit îndemn **Sfântul Siluan Athonitul**, astfel că lucrurile sunt clare, bietul *Zian* ajunsese deja la discreția forțelor demonice, având nevoie de multă rugăciune din partea tuturor creștinilor ortodocși care știu cât de grele sunt cele trei războaie nevăzute, cu demonii, cu răul din lume la care am contribuit fiecare dintre noi și cu propriile patimi, **dorind mai mult ca orice pocăința bine primită de Mântuitorul Iisus Hristos**, căci nimeni dintre cei vii nu-i drept înaintea Lui!).

Părinții filocalici sunt foarte categorici în respingerea viselor, vedeniilor și vocilor venite din lumea de dincolo. Și fără sfatul unui îndrumător duhovnicesc nu trebuie primite, sub nici o formă, căci duc la înșelare. A întrebat, oare, *Zian*, pe vreun sfătuitor? Nimeni nu poate certifica acest lucru. De altfel, **Părintele Serafim Rose**, marele convertit al Americii, care trecuse și el prin experiența *religiilor și practicilor orientale*, dar **s-a dezis total de ele printr-o aspră pocăință**, spune că de la **Sfântul Părinte Paisie Velicovski** a cam încetat și din Biserica Ortodoxă acea instituție

duhovnicească dintre **avvă** (părinte) și ucenic (fiu duhovnicesc), potrivit căreia, **ucenicul care ascultă întru totul de părintele său duhovnicesc, merge nebătut pe calea mântuirii.**

A avut tânărul *Zian* un astfel de îndrumător? Preocupările sale intelectuale (s. n. – la un nivel mai mult decât modest și pe alocuri jalnic în plan cognitiv – sic) și amestecul acelor „*religii superioare*” arată că nu a avut. De altfel sintagma „*religii superioare*”, folosită chiar de *ieromonahul Arsenie* este eretică. După logica lui **Petre Țuțea** și nu numai, „*două religii superioare în același timp, înseamnă că nici una nu este superioară*”. În istoria omului pe pământ, au fost doar trei religii superioare, în trei etape istorice diferite. De la Adam până la Moise, a fost **monoteismul biblic**, de la Moise până la Mântuitorul Hristos, a fost **religia mozaică**, și de la Mântuitorul până la sfârșitul lumii, este **Creștinismul**, care în forma lui autentică, așa cum a fost în primul mileniu creștin, se regăsește astăzi numai în **Ortodoxie** (s. n. – desigur ecumenică, nu ecumenistă – sic).

De asemenea, nici faptul că după ce a terminat Academia Teologică din Sibiu, a făcut Belle-Arte la București și ceva cursuri de medicină, nu ne spune prea mult despre „*focul*” credinței sale. Așa cum au subliniat și au experimentat marii trăitori creștini, ca de exemplu **Sfinții Trei Ierarhi**, toate științele și preocupările omenești sunt bine venite și foarte importante, dacă te conduc spre Hristos și se încununează cu Teologia, care este cuvântul sau știința despre Dumnezeu, dar **dacă acestea te captivează și te preocupă mai mult decât este necesar, înseamnă că n-ai înțeles prea multe din Teologie**. Desigur că cele afirmate până acum au și o notă subiectivă și pot fi mai aproape sau mai departe de adevăr. Bine ar fi să greșim, făcând aceste afirmații și dacă *ieromonahul Arsenie* ar fi *sfânt* mai mult ca sigur ne-ar ierta pentru prudența exprimată (s. n. – **cercetarea tuturor duhurilor după criterii duhovnicești, verificate îndelung de Sfinții Părinți, reprezintă o regulă de aur în Ortodoxie**). Decât să ne înșelăm, primind toate cele spuse despre el ca pozitive și

exagerându-i meritele, **mai bine să le primim cu rezervă**. Când Arhanghelul Gavriil a vestit Arhiereului Zaharia nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, Arhiereul s-a îndoit, dar nu numai că nu a fost pedepsit de Dumnezeu, ci a fost trecut în rândul Sfinților.

În ceea ce-l privește pe *ieromonahul Arsenie Boca*, din nefericire, evenimentele care au urmat după 1941 și care se continuă și astăzi, confirmă din plin atât înșelarea căreia el i-a căzut victimă, cât și înșelarea celor ce se lasă vrăjiți în continuare de „*spectacolul*” pe care îl oferă și astăzi Prislopul. Cei mai mulți dintre bărbații și femeile care roiau în jurul său erau „*hipnotizați de privirea grea*” a respectivului *ieromonah* și intrau într-o stare de hipnoză, fiind expuși la tot felul de sugestii post hipnotice, după cum s-a dovedit, în cazul celor care au scris cărți favorabile despre el după moartea sa, popularizându-i „*învățăturile*” și acele fapte „*minunate*”. Dar oamenii duhovnicești și oamenii curați sufletește nu s-au lăsat înșelați de spectacolul pe care îl făcea *părintele* și nici de spusele lui. Când l-a întâlnit prima dată la venirea sa în mănăstire, **Părintele Arsenie Papacioc** a fost privit în trapeza mănăstirii cu aceeași „*privire grea*”. Știți ce i-a zis în gând Părintele Arsenie Papacioc? – după cum el însuși mărturisește mai târziu: „*Sunt un om citit, nu mă duci tu pe mine cu privirea asta*”. Și din clipa aceea, Părintele Arsenie Papacioc „*l-a citit*” pe *Arsenie Boca* și **nu s-a îndoit niciodată de faptul că era înșelat** (s. n. – **rugându-se pentru sufletul lui amăgit, dar prevenindu-i și pe alții să nu se lase amăgiți** – sic). De altfel, cum se va arăta într-un alt capitol, toate evenimentele viitoare aveau să confirme acest lucru.

Așadar, nu toți oamenii din jurul lui cădeau victimă acelei priviri hipnotice. Marea problemă pentru *călugărul Arsenie Boca*, din perioada șederii lui la Mănăstirea Brâncoveanu, au fost femeile, mai ales fetele. Datorită aspectului lui fizic atât de agreabil, după cum se vede și din fotografii, precum și datorită felului său „*inedit*”, în care îmbina teologia, medicina, filosofia, psihologia, arta religiilor etc., era căutat de multe studențe, care veneau din București și din alte orașe ale țării ca să-l vadă, să-l asculte și să-i intre în grații (s. n. – la un asemenea *mixtum compositum*, asemenea

auditoriu). Dacă ar fi avut preocupări duhovnicești reale, acele fete ar fi mers la duhovnici în vârstă, experimentați în viața duhovnicească, de care țara noastră nu ducea lipsă în acea perioadă. Cazul Julietei, viitoarea „*maică Zamfira*”, e semnificativ în acest sens.

În legătură cu începuturile sale pastorale la Mănăstirea Brâncoveanu, **avem o mărturie care lămurește în mare parte atât trecutul lui spiritual, cât și cele ce urmau să se întâmple.** În cartea „*Jurnal duhovnicesc*”, vol. 1, **Părintele Arhimandrit Paulin Lecca** (s. n. – Editura Studion, Bacău. 2013), relatează o convorbire pe care a avut-o pe malul lacului de la Sâmbăta cu Mitropolitul Nicolae Mladin, fostul său coleg de facultate.

Între altele Mitropolitul i-a spus următoarele despre *ieromonahul Arsenie Boca*: „*Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici...*”. Pe când era încă neîmbrăcat în haina călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „*Hai la popa vrăjitorul*”. Când mitropolitul Nicolae Bălan a văzut că vine lumea să-l caute a zis: „*Să-l facem preot, ca să se folosească lumea care vine la el...*”. Și așa l-a făcut preot, iar *părintele Arsenie* se ocupa în continuare cu *chiromanția*, dar și cu alte *științe oculte*.

Orice comentariu este de prisos. Popularitatea de care s-a bucurat a atras atenția securității comuniste, așa că este dus la miliția din Făgăraș și băgat la închisoare. Peste câțva timp este dus la canal. Evenimentul care i-a schimbat oarecum traiectoria vieții, dar nu în bine, a fost întâlnirea cu o studentă de la Teologie din București, numită *Julieta* (sic). Despre *Julieta* într-un alt capitol. Din momentul în care ea s-a aruncat în lacul de la Sâmbăta, ca să-i atragă atenția *ieromonahului Arsenie* și a fost scoasă din apă de cei prezenți acolo, **drumurile celor doi nu s-au mai despărțit niciodată** (sic), decât pentru scurt timp. Părintele Arsenie Papacioc avea să zică mai târziu: „*Împrietenirea cu Julieta i-a adus căderea*”. Când a vrut să activeze Mănăstirea

Prislop, *ieromonahul Arsenie Boca* a mers la București, ca să ceară sfatul Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae (s. n. – mai exact doar să obțină girul său, nu din ascultare).

Potrivit relatării Doamnei Lidia Stăniloae, Părintele Dumitru Stăniloae i-a zis:... „*părinte, fă o mănăstire de călugări; ar fi bine venită acolo; adună câțiva tineri buni, serioși și întemeiați acolo o mănăstire cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă; se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise nevalorificate; poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara...*” (s. n. – din nefericire, **sfatul luminat al Avvei Dumitru Teologul nu a fost ascultat**). La început, *ieromonahul Arsenie* a mers la Prislop cu părintele Dometie, care apoi a fost duhovnic la maicile de la Râmeț și cu diaconul Leonida Plămădeală, viitorul Mitropolit al Ardealului. Dar, **părintele Arsenie n-a ascultat de sfatul Părintelui Dumitru Stăniloae** și, după ce Părinții Dometie și Antonie au plecat de la Prislop, a făcut aici mănăstire de maici. Stareță a fost pusă *maica Zamfira*, adică *Julietta* de București (s. n. – cu experiență duhovnicească zero și cu multe inițiative steineriste de la „*protectorul*” ei, *Zian „clarvăzătorul”*, de râdeau *arhiconii* ca la teatru – sic). În anul 1959, mănăstirea de maici de la Prislop a fost desființată prin decretul 410, care a lovit puternic întreg monahismul românesc.

Doamna Lidia Stăniloae îți continuă relatarea: „... părintele Arsenie nu a mai revenit niciodată la noi; nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit cu *maica Zamfira* la București, în casa părinților ei; l-am întâlnit odată pe stradă civil, fără barbă; nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță; dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut; nu mai era *părintele Arsenie* cum îl știam, cel care în tinerețe îngenunchea în zăpadă pe o scândură îngustă, rugându-se; sau cel care, mai târziu, vorbea

credincioșilor ce-l ascultau cu <venerație>: <Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc pășărește>; devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștilor...” (s. n. – trecând și peste exprimarea arogantă și grosieră, dacă ne-am gândi, doar o clipă, la piatra pe care a stat trei ani în genunchi **Sfântul Serafim de Sarov** și la viața sa duhovnicească pilduitoare, ca și la sfintele-i moaște făcătoare de minuni și pline de bună mireasmă cerească, am sesiza imediat că de la autentic și sfânt la fals și derizoriu, distanța teandrică este imensă și insurmontabilă).

Despre felul cum își petreceau viața în București, *Florin Duțu*, un mare admirator al părintelui *Arsenie Boca*, scrie următoarele: „În urma aplicării decretului 410/1959, când *Boca Zian* (sic) s-a retras din mănăstire, a plecat cu *Constantinescu Julieta* la București până la sfârșit... Prin anul 1963 și-au cumpărat o casă din contribuția **la amândoi** (s. n. – **ambilor**, corect gramatical – sic), pe str. Gh. Paloș, nr. 24... Din această cauză pentru cunoștințele lor din Biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie”... Și *Florin Duțu* continuă: „Într-o adresă a securității din 22 iunie 1963, se spunea că <*Zian Arsenie nu este căsătorit*>, precum și peste doi ani, la 6 iunie 1965, când un maior de securitate, după verificări la starea civilă, menționa că <*printre cunoștințele lor din Biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie*>.

Presupunerea că ar fi căsătoriți apare în contextul încercării securității de a intra în cercul apropiaților părintelui: „În scopul pătrunderii mai concrete pe lângă *Boca Arsenie* (s. n. – pentru perla lexicală **mai concrete**, tânărul veleitar *Florin Duțu*, ajuns deja *doctorand*, ar fi repetat anul, la orice liceu din țară – sic), în vederea obținerii de informații, cu privire la concepțiile, legăturile ce le are atât el, cât și presupusa sa soție, *Julieta Constantinescu*, fostă stareță a Mănăstiri Prislop”. Despre felul în care-și

petreceau o parte din timp, același autor scrie: „*La cofetăria Scala au mâncat câte o porție de înghețată și au discutat. Apoi merg la cinematograful Republica de pe bulevardul Magheru, unde alături de două individe, care locuiesc la aceeași adresă cu Bratu, au intrat în sala de spectacol la balcon și au ocupat locuri în loje, de unde au vizionat filmul <Acord final>; filmul se termină la 23,45*”. Datele sunt preluate din dosarele securității (s. n. – se observă după stilul bolovănos, dar veleitarul „*admirator*”, care crede că Patristica ar începe cu el, îi pune și aici, cu un humor involuntar, într-o situație extrem de jenantă pe cei doi steineriști și spiritiști – sic).

Într-adevăr, potrivit mai multor informații, *părintele Arsenie* nu a fost căsătorit cu forme legale de căsătorie cu *maica Zamfira*, dar cu sminteala cum rămâne? Cine poate controla toate interpretările ce se pot face, pro și contra, într-o astfel de situație? Iar Canonul 3 al Sinodului I Ecumenic prevede următoarele: „*A oprit desăvârșit marele Sinod, nici Episcopului, nici prezbiterului, nici diaconului, nici măcar vreunui din cei ce sunt în cler, a-i fi cu putință să aibă împreună locuitoare femeie, afară decât maică, sau soră, sau mătușă, sau de singure fețele acelea cu care ar putea scăpa de tot presupusul*”. Tâlcuire: „*Cei sfințiți și clericii nu se cuvine a provoca vreo pricină de sminteală, pentru aceasta și Canonul acesta rânduieste, că marele sinod acesta, cel întâi adică, desăvârșit a oprit a nu avea stăpânire și voie, nici Episcopul, nici prezbiterul, nici diaconul, nici altcineva dintre clerici să aibă femeie străină în casa sa, și a locui împreună cu dânsa, afară numai maică, sau soră, sau mătușă, sau singure fețele acelea care nu dau presupus (sminteală)*”.

În anul 1968, *ieromonahul Arsenie Boca* a fost găzduit la familia unei surori de-a *maicii Zamfira*, în în satul Drăgănescu, comuna Mihăilești, județ Giurgiu, unde a început pictarea bisericii, la care paroh era preotul Savian Bunescu, cumnatul *maicii Zamfira*. Între timp, *Zamfira* s-a mutat la Sinaia. Din anul 1977, *ieromonahul Arsenie* s-a mutat și el la Sinaia, unde era *maica Zamfira*, care l-a îngrijit până la moarte. Odată, după Sfânta Liturghie, la Biserica Boteanu din Piața Amzei, București, cineva

l-a văzut pe părintele Arsenie, așa cum era, îmbătrânit, cu câteva luni înainte de moarte și a plâns. *Părintele* i-a zis: „*Îți spun o taină, pe care nu o pot spune oricui. Și sfinții mor...*”. Și aceasta a spus-o despre sine (s. n. – este vorba despre o crasă ignoranță teologică și duhovnicească a sărmanului amăgit; de fapt, **toți Sfinții adevărați nu mor niciodată, ci trec de la viață la Viață**, dându-i lucrând pe pământ și după trecerea în Împărăția Luminei).

Ieromonahul Arsenie Boca a murit la Sinaia pe 28 noiembrie 1989 și a fost înmormântat cinci zile mai târziu la Prislop, în locul ales chiar de el, în prezența a două mii de oameni. Canoanele Bisericii Ortodoxe opresc mergerea la cimitirele și mormintele celor care au avut o viață îndoielnică pentru rugăciune și vindecare (s. n. – aceleași Canoane, însă, îngăduie și încurajează rugăciunile tuturor credincioșilor ortodocși cu fapta, pentru iertarea sufletelor lor, prin rugăciuni particulare de pomenire, caritabile, căci ce fel de vindecare poate da acela care are el însuși mare nevoie de rugăciune pentru Judecata personală și cea generală de la Parusia?). Mai grav este faptul când aceștia nu sunt canonizați de Biserică, iar evlavia populară este unul dintre criteriile canonizării, **numai când este spontană și sub semnul Providenței**, nu când este plină de exagerări și manipulări mediatice.

Scurtă prezentare a învățăturii ieromonahului Arsenie Boca

Obs. – Ca orice nefericit amăgit și amăgitor, sârmanul *Zian* a lăsat și o presupusă „*învățătură*” în care **vorbește din înșelare despre tot soiul de inovații și exerciții personale** (sic), în timpul rugăciunii. Cu smerită cugetare și recunoștință vie citim și recitim Cuvântul despre rugăciunea lăuntrică al unui Sfânt al Bisericii Ortodoxe: „*Mintea care visează la daruri, în loc de dobândirea iertării, mintea care se bagă în teologie, uitând de nevrednicia sa, mintea care este coplesită de comunicarea cu duhurile, în loc să stea la pocăință în fața lui Dumnezeu* (sic), *mintea care primește descoperiri de la duhuri și care este înclinată spre ceva de acest fel, o astfel de minte a părăsit pe Dumnezeu și, abătându-se, s-a făcut colaboratoarea satanei. Mare este înșelarea acestei minți, dar ceea ce este și mai grav este că ea nu mai primește sfaturi de la nimeni, rămânând în această stare de de întunecime*” (...) „*Mintea nu trebuie să lase să i se atragă atenția asupra vreunui fenomen suprafiresc, nici asupra luminii, chiar dacă ea ar radia dintr-o icoană, nici asupra glasurilor, chiar dacă ar cânta îngerii, deoarece mintea trebuie să se îndrepte spre rugăciune către Însuși Stăpânul Îngerilor, Care în chip nevăzut este pretutindeni. Oare ce poate fi mai presus de aceasta? Nu se cuvine în nici un caz a lua în serios arătarea îngerilor și a sfinților, pentru că până la curățirea totală de patimi și până la deprinderea împlinirii cu desăvârșire a Voinii lui Dumnezeu, nu pot avea loc adevăratele arătări, ci numai năluciri drăcești*”.

Deci, acest avertisment luminat îi cuprinde pe toți cei care s-au lăsat, se lasă sau se vor lăsa amăgiți de falsele învățături ale unui biet înșelat și banal superbist autohipnotizat, **vine din partea unui Sfânt Arhiepiscop aflat în Sinaxare (Fericitul Arhiepiscop Antonie Mărturisitorul, „Calea lucrării lăuntrice”, pag. 53 și 55), Schitul românesc Prodromul, 2002).**

Așa cum era de așteptat, diversitatea lecturilor (s. n. – cele mai multe heterodoxe sau chiar demonice – sic), și-au pus amprenta și asupra „*învățăturilor*” *ieromonahului Arsenie Boca*. Acestea n-au excelat prin originalitate și profunzime, ci prin superficialitate. Despre „*învățăturile*” sale este greu de făcut un studiu aprofundat. Întrucât nu a stăpânit limbajul teologic, din lectura cărților pe care le-a scris și care s-au scris despre el, reiese că a avut o pregătire eclectică, mai degrabă ecumenistă, cu o puternică latură sincretistă, de tip *antroposofic* și sporadic ortodoxă, atât în teorie, cât și în practică.

Contrar îndemnului evanghelic, de a nu sluji la doi stăpâni, el a fost preocupat din timpul școlii de „*mistica* (s. n. – evitând cacofonia) *comparată a diferitelor religii superioare*”, lăsându-se influențat de *hinduism* prin *Mircea Eliade*, *antroposofie* prin *Rudolf Steiner*, de *catolicism* prin *Ignațiu de Loyola*, de *spiritism*, prin citirea cărților de hipnoză și magie etc. O caracteristică a activității sale este atitudinea fermă prin cuvânt și scris împotriva păcatelor grosolane, împotriva *catolicismului*, *spiritismului*, *practicilor orientale* etc., dar în realitate le-a acceptat pe toate, acreditându-le într-un fel sau altul.

Astfel ataca *spiritismul* și *reîncarnarea*, dar spunea că în Muntele Athos, Maica Domnului i-ar fi dat ca duhovnic un călugăr sârb, care trăise cu două sute de ani mai înainte (s. n. – pretindea hilar că a avut ca „*duhovnic*” o oarecare fantomă rătăcită prin timp – sic). E vehement împotriva păcatelor de-a stânga, adică împotriva păcatelor trupești, dar de cele de-a dreapta, care sunt mult mai „*subțiri*” și mai periculoase, nici nu amintește. Aceasta și pentru faptul că nu a avut un îndrumător duhovnicesc, mulțumindu-se doar cu lecturile din scrierile unor oameni înșelați, din spațiul extra-bisericesc.

Nefiind familiarizat cu limbajul Sfinților Părinți, pe care nu i-a citat cum și cât trebuie în scrierile sale, *părintele Arsenie* a cultivat **suficiența de sine și a crezut că are o bună înțelegere antropologică** (sic). Fundamentarea „*învățăturii*” sale antropologice și pe texte din Sfânta Scriptură nu l-a ajutat cu nimic, deoarece el a interpretat Sfânta Scriptură doar în sens literal, fiind departe de înțelesurile duhovnicești ale Sfintei Scripturi. Aceste idei de „*antropologie creștină*” le-a expus în cartea „*Îngerul cu cădelniță de aur*” (s. n. – fiind contemporan cu marele filosof român și creștin ortodox, **Petre Țuțea**, numit de Avva Dumitru Teologul, „*Sacerdotul mirean cu parohie peste tot*”, nu realizează, măcar o clipă, situația de modest învățacel în ale antropologiei creștin-ortodoxe; iată încă o sincopă de discernământ).

În ceea ce privește cunoașterea lui Dumnezeu, „*învăța că multa știință apropie pe om de Dumnezeu, iar puțina știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu*”. Spre deosebire de el, **Sfinții Părinți învață că adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu e prin credință și prin Harul Duhului Sfânt**, mijlocit de Biserică prin Sfintele Taine, prin ierurgii și prin cuvântul Evangheliei, iar **cea mai înaltă treaptă a cunoașterii sau vederii lui Dumnezeu este experiența Luminii necreate**. Neascultând de nimeni, *părintele Arsenie* a căutat să se apropie de Dumnezeu „*prin cunoștințe din cât mai multe domenii*”, până chiar și din *magie*. Acest lucru este adevărat și de un admirator, „*bun cunoscător*” al „*sfințeniei părintelui*”, care scrie următoarele: „*...părintele Arsenie Boca ajunsese, încă de tânăr, la un stadiu de mare evoluție spirituală, specifică celebrilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înaintea ocupării Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong*” (sic).

Dacă admiratorii ieromonahului *Arsenie Boca* pot spune astfel de aberații despre „*sfințenia*” lui, putem constata și noi, fără să exagerăm că multe dintre „*proorociile*” *părintelui* sunt răstălmăciri trase de păr prin potriveli, iar altele nu s-au împlinit. Acest lucru este specific duhurilor mincinoase, care de multe ori potrivesc cele spuse de ele, forțând împrejurările, ducând la realizarea lor ca să fie credibile, dar

alte ori, când Voiește Dumnezeu să fie vădite nu reușesc, **făcându-se de răs pentru oamenii nehipnotizați și fără prejudecăți**. Dar „*minunile*” hipnotice pot fi continuate și după moartea acelor persoane înșelate, de aceleași duhuri demonice care le-au generat în timpul vieții lor, pentru a continua lucrarea de abatere de la dreapta credință a celor ce „*văzând minunile*”, iau drept bune și „*învățăturile*” celui în care se fac aceste silnice lucrări, fiindcă după Sfinții Părinți, două sunt cele ce silesc mintea omului: **minunea și adevărul**.

Datorită limbajului său eclectic și abordării sale sincretiste, rătăcirile de la Învățătura Bisericii Ortodoxe, răspândite în toate scrierile *părintelui* sau atribuite lui de ucenici, sunt mai greu de depistat. Astfel, are formulări monofizite, nestoriene, ariene, origeniste, pelagianiste, antroposofice etc. Spre exemplificare, amintim câteva dintre aceste formulări, din care se poate vedea că nu a cunoscut în profunzime Învățătura Ortodoxă și n-a citat pe Sfinții Părinți care au combătut la vremea lor aceste erezii. Neurmând Sfintelor Canoane și neavând o așezare cu frică și luare aminte în învățăturile Sfinților Părinți, pornind de la multa predică înainte de a se întări în pocăință, bizuindu-se pe gândirea proprie, **a deviat în multele sale cuvinte de la Învățătura Ortodoxă**: *părintele Arsenie* spunea că Domnul nostru Iisus Hristos a avut o fire sau natură teandrică, ceea ce ar însemna că după întrupare, Mântuitorul este dintr-o singură fire simplă într-o fire compusă și astfel nu mai este deoființă nici cu Tatăl și nici cu noi, oamenii. Această erezie, numită monofizită, a fost combătută la Sinodul al IV-lea Ecumenic. Potrivit Învățăturii Ortodoxe, Domnul Hristos este o singură Persoană în două firi, firea dumnezeiască și firea omenească, unite în mod neamestecat și neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit (**Sfântul Maxim Mărturisitorul**).

Obs. – "...în timp ce Hristos este o singură Persoană neîmpărțită, El nu este din două firi, ci în două firi. Episcopii Sinodul al IV-lea de la Calcedon (451 d. Hr.),

au salutat Tomosul lui Leon cel Mare, Papă al Romei (adormit în anul 461 d. Hr.), în care este clar afirmată distincția dintre cele două naturi, fiind totodată subliniată și unitatea Persoanei lui Hristos. În mărturisirea lor de credință, ei și-au afirmat credința în *Unul și același Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, Însuși desăvârșit întru dumnezeire cât și întru omenitate, Însuși Dumnezeu adevărat și om adevărat... cunoscându-se în două firi, fără amestecare (asynchytos), fără schimbare (atreptos), fără împărțire (achoristos), fără despărțire (adairetos), deosebirea firilor nefiind nicidecum stricată din pricina unimii, ci mai degrabă păstrându-se însușirile fiecărei firi într-o singură persoană și într-un singur ipostas*". Această definiție, în care atât deosebirea între cele două Firi (Naturi), cât și unitatea Persoanei lui Hristos sunt subliniate, era stabilită nu doar pentru a-i combate pe *monofiziți*, ci și pe adepții lui *Nestorie*.

În lucrarea monahului Teodor Benevent, la paginile 40-46, sunt luate pe rând toate ereziile *ieromonahului Arsenie*, de altfel lesne de observat și combătut, dar noi ne oprim aici, întrucât cititorii noștri, creștini ortodocși cu fapta, trăiesc în duh și adevăr Învățătura Ortodoxă și înțeleg cu multă compasiune creștină, dar și cu mult discernământ derapajele sale grave, teologice și duhovnicești, precum și faptul că cel ce s-a amăgit atât lesne în cele începătoare, cum s-a dovedit mai sus, **s-a amăgit și mai mult în cele strict dogmatice cuprinse în sublimatele doxologii filocalice**, pe care **nu le-a studiat deloc**, ci doar le-a scris sub dictare... Deși avea posibilitatea de a se edifica de la Profesorul, Dascălul și Binefăcătorul său, Părintele Luminător și Povățuitor filocalic al neamului nostru, dar și al întregii Creștinătăți, Dumitru Stăniloae, precum și de la cei mai importanți Teologi și mari Duhovnici contemporani, nu a făcut-o, arătând prin poziția sa, fără cel mai mic echivoc, realitatea dureroasă și de netăgăduit: *fostul ieromonah Arsenie*, redevenit *mireanul Zian*, a crezut că a ajuns înainte de-a pleca.

Unii foarte înflăcărați și interesați adepți ai ereziilor sale, aducătoare de mulți iudiceși, păstori sau păstoriți, încearcă să acrediteze un fapt imposibil de demonstrat, și anume că cei care i-au combătut pertinent ereziile ar fi făcut-o din

„invidie”, deși întrebați cum ar putea fi sorii vii de primă mărime (cei recunoscuți ca atare în întreaga lume creștinată cu fapta și de bună credință, din țară și de peste hotare – sic), invidioși pe un sărmănuț meteor pustiit și rătăcit prin hăurile autonomismului suicidar în plan spiritual, cultural și moral, tac precum rabinii întrebați dacă recunosc faptul că nu mai au preoție demult și dacă știu de ce-au pierdut-o?

La paginile 46-49, citim că *ieromonahul Arsenie Boca* s-a pronunțat cu „*autoritate*” și cu „*siguranță de sine*”, dar **greșit**, nu numai în problemele teologice, ci și în cele medicale (...)

Obs. – Le-au citit mulți medici creștini ortodocși cu pregătire teologico-medicală solidă, constatând toți ce constatăm și noi: neavând cunoștințele medicale necesare, bietul superbist se aventura în explicații pseudo-teologice și pseudo-științifice ridicole... Nu se precizează numele în lucrare, dar un om de știință specializat în domeniu, nedumerit de contradicțiile față de învățătura Bisericii Ortodoxe și față de medicină spune următoarele: „*Cu siguranță am mai multe cunoștințe în domeniu decât a avut vreodată Arsenie Boca. Există legătură între sistemul endocrin și nervos (central) al unei persoane, de-a lungul întregii vieți, de la copil până la bătrân, dar nicidecum nu există legătură între sistemul endocrin al unui bărbat și cel nervos al unei femei; nu există așa ceva, femeia nu are nevoie să ia hormoni din lichidul prostatic al bărbatului; așa aiureală nu s-a pomenit vreodată în istoria medicinei*”. Însă *Arsenie Boca* a vrut neapărat s-o facă pe femeie „*atârănătoare*” de bărbat și să o sperie că dacă nu acceptă va avea probleme mentale. Asta se cheamă manipulare și lipsă vădită de iubire față de femeie (...). La paginile 56-58 un alt episod important, pe care-l relatează Părintele Paulin Lecca, este legat de fata demonizată numită Florica.

Această fată avea „vedenii”, despre care cei neștiutori ziceau că este „extaz”. Înainte de a intra în transă ea zicea „Doamne, Doamne” și cădea pe spate. Când Părinții de la Antim au făcut utrenia la miezul nopții, a venit la Biserică și Florica. **Părintele Adrian Făgețeanu** a început să citească psalmii utreniei, iar Florica s-a așezat în genunchi și a început convorbirea cu duhurile de dincolo, vorbind destul de tare. Atunci Părintele Adrian s-a oprit din citit și a zis: „*Dacă psalmii lui David sunt inspirați de Duhul Sfânt, ce duh vorbește prin Florica de mă întrerupe din citit? Au doar Dumnezeu, nu este un Dumnezeu al rânduielii și al păcii?*”. Această întrebare a dat mult de gândit celor din Biserică (...) Apoi Părintele Paulin Lecca a luat binecuvântare de la Părintele Stareț Vasile și, împreună cu Părintele Adrian Făgețeanu, au plecat cu Florica la *ieromonahul Arsenie Boca în Ardeal*, fiind convinși că acesta își va da imediat seama că sărmana fată este și bolnavă și înșelată de diavol. Dar, spre mirarea lor, *ieromonahul Arsenie* nu numai că nu i-a prevenit, ci o aproba imprudent pe fată.

După câțeva vreme, s-a auzit că Florica a damblagit. Zăcea într-o casă dincolo de pârâu. Dorind să vadă ce s-a întâmplat, Părintele Paulin a văzut o mulțime de fete și de femei îndreptându-se spre acea casă. A înțeles că acolo este și *ieromonahul Arsenie*, care stătea cu fața spre Florica și cu spatele spre ușă. Când s-a întors spre ușă și l-a văzut pe Paulin, *ieromonahul Arsenie* „a oprit bâlciul” (...) Părintele Paulin a plecat de acolo și a venit la Mănăstirea Frăsinei. Mai târziu a aflat că Florica s-a dus la Brașov, unde a devenit prostituată. Ajuns la Frăsinei, Părintele Paulin i-a scris părintelui Arsenie, o scrisoare cu următorul conținut:

„*Preacuvioase părinte Arsenie, aveți milă de Sângele pe care Domnul nostru Iisus Hristos L-a vărsat pentru noi toți, aveți milă de turma pe care o păstoriți și aveți milă de sufletul frăției voastre*”. Apoi zice: „*poate mai târziu o fi ascultat, dar sigur nu sunt, fiindcă n-am văzut o lepădare publică a sa de toate acele rătăcirii spirituale și erezii steneriene*” (s. n. – cunosc foarte bine toate aceste detalii, întrucât am îngrijit ediția

„*Jurnalului duhovnicesc*” scris de Părintele Arhimandrit Paulin Lecca, vol. 1 și 2, Editura Studion, Bacău, 2013 și 2014, având binecuvântarea Sfinției sale și bucurându-mă de privilegiul nemeritat de-a mă număra printre colaboratorii apropiați, după cum mi-a scris pe un exemplar din „*De la moarte la viață*” – Editura Paideia, 1997:

„*Bunului meu prieten și frate întru Domnul Iisus, Dr. Ioan Gându*”. **Arhim. Paulin Lecca**. Adăugăm, spre deplina edificare a tuturor cititorilor noștri, și acest înscris la fel de clar, important și lămuritor:

„*Mult stimat Doctor Gându, Mă bucur la gândul că în curând voi beneficia și eu, citind Jurnalul Părintelui Paulin Lecca, care mi-a fost un bun prieten, cu multe neazuri în viața lui. Știu că i-ați fost prieten și v-a lăsat în grijă Jurnalul să i-l publicați. Faceți aceasta cât se poate de repede, publicați-i-l, ca să mă bucur și eu, citindu-l. Dumnezeu să vă ajute, Domnule Doctor, iar pe el, Bunul Dumnezeu să-l odihnească. Cu sfântă dragoste*”, **Arhim. Sofian**, + Antim, București, 21-VI- 2001).

La paginile 60-62, aflăm alte mărturii despre *Arsenie Boca* din convorbirea care a avut loc în 1996, în chilia protosinghelului **Varsanufie Lipan** din Mănăstirea Sihăstria, între Părintele Arsenie Papacioc, Cleopa Ilie, Ioanichie Bălan, Arsenie Popa, monahul Iachint și alții. **Părintele Arsenie Papacioc** spunea despre el că avea „*boala sfințeniei și a proorociei și a intrat duhul acesta al mândriei în el*” (s. n. – adică se credea sfânt și prooroc – sic). La rândul său, **Părintele Cleopa Ilie**, la care se spovedeau Mitropolitul Nicolae Bălan, Mitropolitul Nicolae Mladin, Mitropolitul Antonie Plămădeală și Episcopul Andrei Magerul, cunoștea bine nemulțumirile acestora față de

ieromonahul Arsenie Boca și de aceea îi scrie acele scrisori, cu smerenie, în care îl roagă să vină la Mănăstirea Slatina, ca să se folosească duhovnicește. **Dar el nu a venit la Slatina.** Pe aceeași linie se înscrie și mărturia Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa (...), înțelegerea sfinției sale cu privire la *ieromonahul Arsenie Boca* era precum a majorității Părinților duhovnicești, care l-au cunoscut, aceea că „*împrietenirea cu Julieta i-a adus căderea*” (s. n. – de grăbit, i-a grăbit-o sigur, cântându-i în strună).

La aceste mărturii ale Părinților duhovnicești contemporani cu *ieromonahul Arsenie Boca*, adăugăm câteva afirmații ale doamnei **Lidia Stăniloae**, care l-a cunoscut bine încă de când era mică și care cunoștea foarte bine și părerea Părintelui Stăniloae, tatăl ei, despre acest *ieromonah*: Părintele Stăniloae îi repeta mereu *părintelui Arsenie*: „*Cel mai mare pericol pentru un călugăr este de a se lăsa smintit de laudele celorlalți. Fugi cât poți atunci când cineva începe să te privească cu admirație, să te laude. Oricât ar părea de nevinovată, faima pe care oamenii o construiesc în jurul tău are consecințe fatale*”. Din păcate, de cuvintele Părintelui Stăniloae de prevenire nu s-a ținut seama. Au fost, desigur, și alte asemenea cazuri. Mulți au eșuat pe drumul de ascensiune spirituală pentru că s-au lăsat ademeniți de trufie, de perfidia slavei deșarte (...) Vreau să accentuez încă o dată, cu toată răspunderea, ca una care am fost de față la aceste împrejurări, că **tata a ținut mult la ieromonahul Arsenie, atâta vreme cât acesta s-a menținut în limitele îndatoririlor**, încadrându-se strict în concepțiile și prescripțiile Sfinților Părinți și ale tradiției monahale, și a așteptat de la el realizarea unei înnoiri a religiozității populare, în acest cadru bine conturat. Dar, de la un anumit moment, când ieromonahul Arsenie a adoptat un alt mod de a vedea lucrurile, relațiile dintre ei s-au răcit, tata nu i-a mai aprobat felul de viață, iar *ieromonahul Arsenie n-a vrut să accepte critica și observațiile tatei* (s. n. – Avva Dumitru Teologul ne prevenea, pe toți care am avut bucuria de a-l asculta în chilia Sfinției sale, **să avem smerenie în toate, să nu ne singularizăm și să nu ne auto-ipostaziem în persoane**

duhovnicești, rămânând neclintiți pe Corabia Ortodoxă, în Sfânta Predanie strămoșească, Bună și Străbună).

Acestor mărturii ale Părinților contemporani *părintelui Arsenie Boca*, adăugăm și mărturia părintelui Gheorghe Anițulesei (pag. 62-64). Cu toate că nu l-a cunoscut personal, părintele a înțeles din lecturi și din felul în care se desfășoară „*fenomenul de la Prislop*”, atât starea spirituală, cât și influența pe care *ieromonahul Arsenie* a exercitat-o și încă o mai exercită asupra oamenilor. Predica părintelui Anițulesei este un adevărat semnal de alarmă, care pe mulți ne-a responsabilizat și ne-a făcut să ne gândim cât mai serios la ceea ce se întâmplă în jurul nostru. El citează mai multe paragrafe din scrierile favorabile *părintelui Arsenie*, din care reiese, nu atât „*sfințenia părintelui*” (s. n. – ereticii, sectarii, schismaticii și idolatri **nu au sfinți** – sic), cât naivitatea și lipsa de discernământ a admiratorilor săi. Între altele, părintele Pantelimon zice: „*Un lucru care mi-a plăcut mult într-o carte, mărturie a Părintelui Pantelimon despre Arsenie Boca, este faptul că am văzut cum<gura păcătosului adevăr grăiește> și apoi am văzut cum Mila lui Dumnezeu se arată și către oamenii rătăciți. La sfârșitul lui noiembrie, pe 28 (ziua morții lui Arsenie Boca), se petrec lucruri ciudate și minunate la Prislop. Pe scoarța unor copaci apare semnul crucii. Câteodată o lumină albă-aurie te însoțește până la peștera Sfântului Ioan de la Prislop. Sfântul Ioan este prăznuit pe 13 septembrie, nu pe 28 noiembrie.*

Mila lui Dumnezeu arată, pentru rugăciunile Sfântului Ioan de la Prislop, pentru că atunci se adună multă lume și se face un mare pelerinaj, nu la Boca, fraților, ci la Sfântul Ioan este sfințenia adevărată, dar orbii nu văd. Înțelegeți ce înseamnă lucrul acesta? Trece lumina pe lângă mormânt, spune ucenicul lui Arsenie Boca, și merge la peșteră. Spune că nu aici, acolo este sfințenia. Dar dacă ești orb sufletește, nu vezi. De aceea, cred că multe dintre minunile și vindecările care se fac acolo sunt cu milostivirea și

rugăciunile Sfântului Ioan de la Prislop, pentru acei oameni naivi, creduli și care umblă după minuni, sau sunt disperați; ucenicii lui Arsenie spun că de la Boca sunt acestea” (s. n. – dar nu pot dovedi, iar **lumina este la peșteră**, nu la mormânt – sic). Nu umblați după minuni, că n-o să ne întrebe Hristos Domnul, la Judecată, câte icoane care plâng am văzut. N-o să ne întrebe câte cruci pe copaci am văzut. O să ne întrebe Împăratul Hristos pe toți: *<Ai ținut dreapta socoteală? Ai ținut poruncile? Te-ai spovedit cu umilință și te-ai împărtășit cu Sfintele Taine>* (s. n. – cu Prea Sfânt Trupul și Prea Scump Sângele Meu, v-ați pus sufletul pentru Mine și pentru Evanghelia Mea?). Acestea sunt pentru mântuire, fraților, nu minunile. Poți vedea minuni ca Iuda Iscarioteanul și să mergi în fundul iadului.

*„De aceea, mai bine v-ați ruga la Prislop, lângă mormântul lui Arsenie Boca (s. n. – și mai bine la peștera Sfântului Ioan de la Prislop), să-l ierte Dumnezeu de toate păcatele și smintelile pe care le-a făcut în Biserică, pentru că, iată, multe sminteli a făcut și mă tem că <acatistele> și <paraclisele> pe care le fac unii și așa-zisele <icoane> și câte și mai câte nebunii, înmulțesc muncile lui ca osândă, mă tem (...) <Hai, poporul, decide! Ce să mai decizi, când mintea ta s-a tulburat, Cum poți să decizi, când nu ești lucid? Da, poporul a decis de-a lungul timpului, dar **poporul cu conștiință dogmatică ortodoxă. Nu poporul intoxicat are putere să decidă (...). Și au fost nenumărate cazuri în istorie când câteva persoane au decis împotriva majorității în Biserică>**”* (s. n. – Știm cu toții că Biserica Ortodoxă nevăzută Biruitoare și Biserica Ortodoxă văzută sfințitoare, slujitoare, luptătoare și cu dimensiunea ei jertfitoare, îndreptătoare și învățătoare, **Îl are ca Arhiepiscop pe Împăratul Vieții, Soarele Dreptății și Judecătorul Nemitarnic, Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul tuturor celor chemați la Taina Mântuirii, pecetluiti de El, Mielul Ceresc, la Taina Sfântului Botez Ortodox**).

La pagina 142 se scrie, în mod realist și adânc duhovnicesc: „*Ca bărbatul să poată sta împreună cu femeia în aceeași locuință și să nu desfrâneze nici măcar în duh, trebuie să fi ajuns amândoi la nepătimire. Dar acele tentative de sinucidere ale Zamfirei și multe altele arată că starea lor era departe de nepătimire. Sfântul Vasile cel Mare spune despre sine: <Nici femeie n-am cunoscut, dar nici feciorelnic nu sunt>. Dacă ar fi ajuns la nepătimire, trupul părintelui Arsenie ar fi trebuit să ajungă sfinte moaște, dar atunci când a fost dezgropat rămășițele lui pământești aveau un aspect negru și respingător*” (s. n. – cu scuzele de rigoare, întrucât am discutat cu un păstor care a asistat la două dintre cele trei deshumări, cunoaștem adevărul; totuși, precizăm, că nu toți Sfinții Ortodocși intrați în Sfintele Sinaxare Cerești și Bisericești au și sfinte moaște, dobândind **o neputrezire a trupurilor de cauză dumnezeiască**, pline de bună mireasmă și făcătoare de minuni, întrucât sunt și mulțimi de Sfinți ale căror trupuri s-au întors integral în țărâna din care au fost alcătuiți, sau au rămas de la dâștii **oseminte albe, ușoare și plăcute la vedere**: în nici un caz, negre și respingătoare, **socotite de toți Sfinții Părinți ca fiind neputrezite**, vai, **de-o cauză rea, demonică**; mai există și o neputrezire a trupurilor omenești dintr-o cauză naturală, prin anumite proprietăți conservante ale solului în care au fost îngropate). „*Cei care sunt înșelați de demoni și robiți prin patimi de-a dreapta, adică prin mândrie, trufie, îngâmfare, părere de sine etc., sunt mai <prețuiți> de demoni, pentru că prin ei înșeală mulți oameni chiar după moartea lor (sic). Așa s-a întâmplat cu ereticii, schismaticii, oamenii de geniu necredincioși*”.

La pagina 161, monahul Teodor Benevent ajunge la concluzia că ieromonahul Arsenie (s. n. – pentru toți oamenii de bună credință, *fostul ieromonah* care și-a trăit ultimii patruzeci ani de viață ca simplu laic, pe nume *Zian Boca*, alături de fosta „*maică Zamfira*”, pe numele ei laic, *Julieta Constantinescu*), prin practici *oculte, spiritiste, yoghine*, s-a deschis și s-a expus unei lumi care l-a amăgit, dându-i iluzia unor mari performanțe spirituale. Lăsându-se vrăjit de această lume misterioasă,

el a pierdut Harul Duhului Sfânt, permițînd în mod liber duhurilor malefice să intre în viața sa și în sufletul său. De aici avea acea disponibilitate irațională de a crede și a primi, fără nici un discernămînt, toate mesajele prin *vis* și *vedenii* (s. n. – devenit victima lor, acest sărmănuț amăgit și amăgitor a vrut să introducă *paranormalul* în viața Bisericii Ortodoxe, ascultînd orbește de toate duhurile rele intrate în sufletul lui).

Obs. – Iată ce ne învață **Sfântul Nicodim Aghioritul**: „ ... **ce faci creștinule naiv, ori cine ești tu care recurgi la vrăjitorii și farmazoni ca să fii vindecat?** – și crezi, în sfârșit, că **diavolul are să vindece boala ta?** – dacă acesta este ucigător de oameni de la început și a omorât tot neamul oamenilor, **cum să fie acum doctorul tău?** – căci acela de la început a fost ucigător de oameni, scrie la Ioan 8, 44; Dumnezeu îi spune *anthropoktonos*, **ucigător de oameni, și tu alergi la el ca la un doctor?** – și pe cine vei avea să spună un cuvânt ca să te apere? – acestea sunt cuvintele **Sfântului Ioan Gură de Aur** (...); nu vezi că demonii nu au putut să vindece pe înșiși vrăjitorii și farmazonii, care erau robii lor, de bubele și rănilor pe care Moise le-a dat Egiptului, și pe tine au să te vindece? – căci nu puteau farmazonii să stea împotriva lui Moise din cauza rănilor, căci erau răni pe farmazoni, scrie la Ieșirea 9, 11; **și dacă demonii nu au milă de sufletul tău, cum vor avea milă de trupul tău?** – dacă demonii se străduiesc să să te alunge din Împărăția lui Dumnezeu, cum or să te elibereze de boală? – **batjocură sunt acestea și povești**, deoarece, după dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, **demonii știu să uneltească și să vateme, nu să însănătoșească**”; „*Despre vrăjitorie*”, pag. 40 și 41, Sfântul Nicodim Aghioritul, Editura Sophia, București, 2015).

La paginile 166, 167 și 168 se subliniază foarte limpede, pe înțelesul tuturor celor de bună credință, **deosebirea, ca de la Cer la pământ, dintre Sfințenia adevărată și cea părută**. Între sfințenia adevărată și cea falsă (s.n. – păruta sfințenie), sunt trei deosebiri:

1. **Sfințenia adevărată încununează strădaniile unei vieți întregi**, pe când faima falsei sfințenii și-o câștigă cineva după un timp scurt de exhibiții, abil puse în scenă. Când s-a apucat să facă „*duhovnicie*”, *Arsenie Boca* avea 31 de ani, nu era preot și femeile îl numeau „*popa vrăjitorul*”, după cum spunea Mitropolitul Nicolae Mladin, iar când a murit în 1989, nu mai era călugăr și nici nu slujea ca preot (s. n. – trăia ca un laic autonomist cu numele *Zian Boca*, locuind alături de *Julieta Constantinescu*, fosta „*maică Zamfira*”, dedicată și ea aceluiași mod de viață);

2. **Sfințenia adevărată înseamnă o stare de curățire lăuntrică și despățimire sufletească și trupească** (s. n. – stăruitoare, în duh umilit și cu inimă înfrântă și smerită până la capătul acestei vieți, iubind Sfânta Cruce cu dragoste, jefelnicie, recunoștință vie și bucurie), mai ales de mândrie și slavă deșartă. Falsa sfințenie, însă, caută cu tot dinadinsul celebritatea, simulând smerenia și iubirea pentru a-și atrage admirația celorlalți. **Pe Sfinții adevărați îi descoperă Dumnezeu după moartea lor** (s. n. – există Sfinți ortodocși care au cerut, în rugăciuni fierbinți și pilduitoare, să nu se știe de ei că au trecut pe pământ – sic);

3. **Sfințenia adevărată este semnul prezenței și lucrării mântuitoare a Domnului Iisus Hristos în om**. De aceea, **întreaga viață și gândire a unui sfânt este o iradiere senină a Harului Duhului Sfânt**. În schimb, amăgiții și amăgitorii (sic) sunt plini de felul de întortocheți, atât în „*învățătura*”, cât și în viața lor (i)morală. Or, viața și „*învățătura*” fostului *părinte Arsenie* (s. n. – redevenit laicul *Zian Boca*, în ultimele trei decenii de viață), sunt pline de pete și de întortocheți. În vreme ce **Sfinții Părinți ne învață să ne ferim de imaginație, mai ales în timpul rugăciunii**, toți *gurușii* și *new age-iștii*, dimpotrivă, o stimulează și o dezvoltă prin diferite mijloace de „*meditație*” (sic), considerând-o „*vehicul*” și mod de a se apropia de „*Dumnezeu*”. Dar, „*Dumnezeul*” lor este cu totul altul decât Domnul Iisus Hristos. În zilele noastre asistăm la o adevărată explozie de organizații *new-age-iste*, care cultivă sistematic imaginația în mințile adeptilor lor. În acest fel, diavolul găsește terenul potrivit „*pentru*

a-i duce la cinema”, cum obișnuia să zică **Sfântul Paisie Aghioritul**. Acest teren extrem de fertil va fi valorificat și de către *anti-Hrist*, în scopul plăsmuirii falselor sale minuni. **Sfântul Apostol Pavel** scria tesalonicenilor că arătarea lui *anti-Hrist* va fi însoțită **de false minuni care se vor săvârși prin lucrarea și puterea diavolului** (II Tesaloniceni, 9-10).

[Icoana din Adânc, p. 10, nr. 48 (100), <https://icoanadinadanc.ro/icoana-din-adanc-nr-48-122/>, 1 Mai 2024.]

După cuvântul **Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul** toată filosofia creștinului stă în **poruncă**, în **dogmă** și în **credință**. **Poruncile despart mintea de patimi, dogmele duc la cunoștința fapturilor, iar credința la contemplarea Prea Sfintei Treimi** (sic). Din nefericire, însă, prin cele experimentate și scrise, *ieromonahul Arsenie* (s. n. – redevenit, de la jumătatea și până la sfârșitul vieții sale pământești, *laicul Zian Boca*), **nu ajută la eliberarea minții admiratorilor săi de patimi, aduce atingerea dogmelor Bisericii Ortodoxe, prin formulări și învățături eretice și lucrează apostazia** (lepădarea de credință). Cei care au dat și dau semnătură pentru canonizarea lui (s. n. – să nu fie la nimeni asemenea rătăcire, să nu fie), poate fără să-și dea seama, dau semnătură pentru canonizarea unor eretici, ca *Francisc de Assisi* și *Wulfila* semiarianul, pictați de el cu aureolă de sfinți la biserica de la Drăgănescu (pag.153).

Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte: „**Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă Har**” (Iacob 4, 6). De peste două milenii Biserica Ortodoxă, credincioasă Sfintei Predanii, formată din păstori și păstoriți, fiind sub Evanghelie, se roagă în duh și adevăr, și pentru mădularele-i bolnave, și noi cu ea odată:

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Te rugăm cu genunchii inimii plecați, pentru Rugăciunile de foc ceresc, întotdeauna ascultate și împlinite, ale Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria, ale Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul, Înainte Mergătorul și Sfătuitorul nostru de Taină, dimpreună cu întreg Soborul Ceresc al Sfinților Apostoli, Prooroci, Mucenici, Cuvioși și Mărturisitori intrați în Sinaxare, fiecare după numele și ziua prăznuirii sale, **întoarce întru nimic uneltirile tuturor vrăjmașilor Tăi**, ai sufletelor noastre și ai sufletelor lor, și **nu lăsa urâciunea pustiirii să pătrundă în Sfintele Tale Altare**, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Noi păstrăm cuvântul Păstorului Cel Bun

*„Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla. Furul nu vine decât ca să fure și să junghie și să piardă. Eu am venit ca viață să aibă și din belșug să aibă. **Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale. Iar cel plătit și cel care nu este păstor, și ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind și lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le risipește. Dar cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu are grijă de oi. Eu sunt păstorul cel bun și cunosc pe ale Mele și ale mele Mă cunosc pe mine. Precum Mă cunoaște Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl. Și sufletul Îmi pun pentru oi**” (Ioan 10, 9-15)*

Nocivitatea impostorilor mistici

Impostorul mistic „e lipsit de probleme. Nu-l chinuie nimic. **Nu-l mistuie nici un foc.** E mereu la suprafața gurii de lup care adulmecă după pradă. **E omul pe care să nu te reazemi niciodată,** căruia să nu-i dai încrederea ta și să nu ți-l faci prieten. **Te va trăda fără pic de remușcare,** te va arunca pe drumuri, te va da în mâinile dușmanilor, dacă s-ar întâmpla să-l ai. Interiorul lui e putred. **E mormânt văruit care ascunde un cadavru moral.** Portretul exterior al impostorului religios poartă semnul excesului și al extravaganței. Fiind pozeur, își va organiza o mină interesantă, prin urmare nu va ține calea de mijloc. **Calea de mijloc nu e niciodată de efect.**

Or el caută, cu orice preț și în orice prilej, efectul. El va îmbrăca haina smereniei excentrice (s. n. – este vorba de o pseudo-smerenie sau falsă smerenie, impostorul mistic fiind corespondentul din zilele noastre al fariseului din învățătura evanghelică – sic!).

Evident, el trebuie să știe și <ceva teologie> (s. n. – desigur, urechistă, incoerentă, frivolă) și să se priceapă la suflete și la inimi (s. n. – de fapt, nu se pricepe propriu-zis la o asemenea cunoaștere adâncă, subtilă și complexă, ci doar sesizează abil, totdeauna numai în interes personal, înclinațiile naturale ale celor pe care îi înșală).

Când va voi să spună despre sine că e <trimisul lui Dumnezeu>, sau măcar că e un <ales> – aceasta o spun toți, fără excepție, bolnavi și sănătoși – nu o va spune direct, cum ar face-o un tip patologic de pildă, sau un tip lipsit de inteligență, ci va preveni orice fel de bănuieli. Se va ascunde în dosul unei smerenii false, va spune lucrul numai pe jumătate... Cu claritatea e certat întotdeauna. Se dușmănesc chiar.

***Preopinenții fascinați sunt colaboratorii lui cei mai scumpi.** El știe întotdeauna să stârnească și să mențină curiozitatea <credincioșilor> (s. n. – mă rog, fanilor!), apărând în poze diferite, în haine diferite, mai dispărând câte puțin ca să se facă dorit – tehnica lui Zamolxis – mai făcându-se a tăinui unele <convorbiri cu Dumnezeu> și unele taine pe care numai el le știe despre unii oameni (s. n. – pretinsa lui relație deosebită cu Dumnezeu, mărturisită cu emfază în public, este o hulă și o nerușinare fără seamăn, întrucât, în viața spirituală autentică, **faptele vorbesc mai mult decât vorbele**, iar pălăvrăgeala demagogică nu mai interesează demult pe nimeni dintre cei lucizi, morali și responsabili!).*

Peste toate, în epoca noastră, caută să apară drept foarte cult. Încurajează deci orice legendă despre trecutul său <intelectual>. Nu dezmente presupunerile, pe care de altfel tot el le sugerează, că a studiat de toate, medicina, filosofia, dreptul, științele, artele și chiar <teologia> (s. n. – deși orice om, cu o pregătire medie și cu bunul simț intact, realizează că respectivul este un cumplit semidoct, care o face pe poliexpertosul în orice domeniu, inclusiv în psihologie, visându-se un soi de cruciat modern, triumfalist și ex-centric!).

Ceea ce nu înseamnă că e un tip faustic. Aceasta ar presupune niște drame interioare adevărate! Adună și intelectuali în jurul său, nu tocmai din aceea veritabili, dar oricât de aproximativi, intelectuali totuși, ceea ce îi mărește enorm prestigiul în fața credincioșilor simpli.

Demascarea impostorilor

Impostorul se dă drept ceea ce nu este, dar imitând bine, e foarte greu uneori să găsești argumente pe care să i le opui. Dar nu este imposibil. E ca și în cazul nebunului adevărat și al <nebunului pentru Hristos>, care imită bine. O probă minimă la care ar putea fi supus, tot în perspectiva unei criteriologii duhovnicești, ar fi aceasta:

*a. **Să i se ceară să tacă.** Nu va putea sub nici un motiv. Se va răzvrăti. Omul duhovnicesc însă ar tăcea. <De câte ori am tăcut, nu m-am căit>, zice Sfântul Isaac Sirul;*

*b. **Să fie izolat.** Nu va rezista. Va ieși la mulțime. Nu va concepe să fie mutat din locul în care are deja un vad câștigat de popularitate. Într-o regiune în care nu-i cunoscut se usucă, ca peștele pe uscat. **Un om duhovnicesc însă, peste tot se simte la fel, și nu se leagă de vreun loc anume, nici de oameni** (s. n. – explicația este foarte simplă, **omul cu adevărat luminat slujește tuturor oamenilor, cu modestie și jertfelnicie, indiferent de locul în care se află, ba chiar împotriva oricăror vitregii ale istoriei**);*

*c. **Să i se pună la îndoială o părere.** Și-o va apăra cu violență. Are despre sine păreri prea strălucite ca să creadă că s-a înșelat. Cine l-ar contrazice ar fi imediat denunțat, chiar în fața credincioșilor, ca dușman al lui Dumnezeu. **Omul duhovnicesc se smerește și ascultă și de alții**;*

*d. **Să i se dea sfaturi.** Nu le va primi. N-are nevoie de nici un sfat. Sfinții însă zic: <Cine vrea să se mântuiască, cu întrebarea să călătorească> și <cei ce nu se sfătuiesc, cad ca frunzele>, zice Sfântul Casian Romanul.*

Probele acestea minime l-ar denunța imediat ca pe un orgolios fără pereche și un șarlatan. De alte probe nici n-ar mai fi nevoie. În ordinea spirituală o spărtură în vas înseamnă că vasul e gol de tot pe dinăuntru, oricât de strălucit și de mare ar fi pe dinafară. Această spărtură e ceea ce trebuie căutat. Pe aceasta de altfel nici n-o poate ascunde. E în firea lucrurilor. **Impostorul, de la început până la sfârșit, simulează cu intenție...**

Omul are voință liberă și putere de discernământ. <Forța obscură> se folosește de alegerea rea, <se agață> de pildă de conștiința trufașă privitoare la puterea proprie, dar nu e cauza integrală și exclusivă a tuturor actelor omenești. A da mereu vina pe diavol, înseamnă a disculpa totdeauna pe om, ceea ce la urma urmei e tocmai o tactică demonică. **Omul numai când se știe responsabil, se luptă să se îndrepte.** A disculpa permanent pe om înseamnă a nu-l mai pune în stare de pocăință. Se înțelege însă că acolo unde găsește teren, diavolul nu întârzie să-și dea concursul.

Iar inițiativa lui, **ispita propriu-zisă, numai atunci prinde când terenul e slab, nepregătit sau cuprins de mândrie.** Dreptii mândri cad ușor în această ispită, cu atât mai mult cu cât asupra lor, cât sunt numai drepti, se concentrează cu deosebire atacul celui rău.

La întrebarea lui Ivan Karamazov, pusă plictisitorului drac care îl vizita, dacă i-a ispitit cândva pe nevoitori, dracul i-a răspuns lui Karamazov că el nu avea altă treabă decât aceasta: <Îți vine să uiți întreaga lume și lumile – spunea el – iar de un astfel de om să nu te lipsești, pentru că e un briliant prea prețios. Căci un singur suflet de acest fel prețuiește uneori cât întreaga constelație. Căci noi avem aritmetica noastră proprie. Chestiunea e că victoria e de mare preț>.

<Dreptul mândru>, acest tip de impostor, se recrutează mai ales dintre cei care se încumetă, cu îndrăzneală, să ajungă <sfînți> numaidecât și prin propriile lor puteri, vizând sfințenia nu pentru sensul ei interior, cât pentru puterile speciale pe care le dă, pentru satisfacția de a dispune de aceste puteri. Aceasta este ispita sfințeniei și duce la

căderea prin virtute, la <căderea în sus> cum zic sfinții adevărați (s. n. – auto-
ipostazierea în persoane născute cu *<stea în frunte>*, tupeul stupefiant cu care își
etalează *<dreptatea>* prin cugetări beoțiene, în fața oricărui auditoriu, îi face pe unii să
zâmbească compătitor, pe alții să-l dea la rugăciuni de dezlegare, iar pe cei mai
mulți să se scârbească, căci neghiobul fudul nu-i neghiob destul, dacă nu-i și fudul!).

Criteriul absolut

*<Dreptii mândri> nu există numai în literatură. Toți cei mulțumiți cu dreptatea lor, cu evlavia lor, cu credincioșia lor, ca fariseul din Evanghelie, mulțumire care repede degenerază în mândrie și care își atribuie măcar o putere sufletească deosebită, cu care atrag pe credincioși (s. n. – mă rog, electori, fani etc.), manifestă simptome sigure de falsitate. **Cel care își dă seama, dar stăruie, e impostor.** Cel care nu-și dă seama, dar când i se atrage atenția, stăruie totuși, **e tot impostor.** Celui care nu-și dă seama, **trebuie însă să i se atragă atenția neapărat.** Poziția sigură în spiritualitatea ortodoxă este cea de smerenie. **Acesta e de fapt criteriul ei absolut.** Cei care au fost și au rămas în smerenie, au putut să se bucure de daruri dumnezeiești, au putut să le păstreze și au putut folosi și pe alții cu dânsle. **Pe aceștia îi impune Duhul Adevărului care lucrează printr-înșii,** Duh care respiră nevăzut, dar real, prin toată lucrarea lor și sentimentele pe care le angajează în oameni nu cad sub cenzura îndoielii. Prin cine respiră duhul mândriei, dimpotrivă, nu se poate să nu dea naștere la suspiciuni ...” („**Tradiție și libertate în spiritualitatea ortodoxă**” – Mitropolit Dr. Antonie Plămădeală).*

Obs. – Și nu numai suspiciuni, ci și certitudini, fiindcă un lăudăros notoriu nu poate propovădui, nicicum și nicicând convingător, modestia; un îmbogățit peste noapte, sărăcia de bună voie; un guraliv năvălit, tăcerea grăitoare; un desfrânat nerușinat, puritatea reală; un bețivan cunoscut, cumpătarea, un mincinos recunoscut, veridicitatea; un semidoct înrăit, înțeleptirea ș. a. m. d.

Cu o precizare, imperios necesară: dacă un om trufaș, lăudăros, palavragiu, desfrânat, dipsoman, mitoman sau întunecat, se întoarce precum fiul risipitor, căindu-se sincer de toate rătăcirile, păcatele, greșelile și cusururile sale, apoi să fim siguri că acesta ar putea deveni, cu vremea, un mărturisitor statornic al Adevărului! Cine oare îi

poate fi mai recunoscător lui Dumnezeu pentru iertarea pe care a dobândit-o? Desigur, cel căruia i s-a iertat mai mult!

Să dea Domnul, ca până și cei mai îndărătnici dintre impostorii vremurilor noastre să înțeleagă că plata păcatului este moartea, spirituală, morală, culturală și, în cele din urmă, chiar și cea biologică, urmată de Judecata cea nemitarnică unde noi, cei judecați, nu mai avem recurs, indiferent cât de mințoși, tari, mari și puternici ne-am crezut pe pământ...

Vom continua această realistă, pertinentă, precisă și extrem de utilă radiografie a profilului psihologic al impostorilor mistici, ori de câte ori va fi necesar, cuprinzând criteriile și argumentele cu care pot fi demascați și îngrădiți în exprimarea lor socială imorală, șmecherească, mistificatoare, amăgitoare și fariseică. Poate ar trebui să remarcăm în final, că **adevărații credincioși vorbesc statornic doar despre măreția lui Dumnezeu** și aproape deloc despre ei, iar **falșii credincioși vorbesc aproape non-stop numai despre ei** și în mod hulitor despre Dumnezeu, ca un fel de „*sprizinator docil*”, „*agent electoral*”, „*agent financiar*”, dar și permanent „*complice*” al grandomaniei lor evidente! În Biserica drept slăvitoare, după Sfânta Predanie, oricine se apropie de ea, credincios sau necredincios, este primit cu bunăvoință, dar nu i se încredințează misiuni, nici **nu i se recunosc nimănui responsabilități înăuntrul ei**, decât după o cercetare spirituală, duhovnicească, morală și culturală atentă, luminată și eficientă...

Subliniem că prin această radiografie teologico-socială ne-am gândit la toți impostorii mistici, din toate compartimentele vieții sociale (spiritual, politic, economic, cultural), începând cu ispititorul rafinat din Eden și terminând cu persuasivul și desfrânatul mujic *Rasputin*, și nicidecum doar la o persoană anume, dar în cazul în care măcar un singur impostor din zilele noastre, de pe orice meridian, cu un comportament identic sau superpozabil, s-ar recunoaște în ea și ar face o criză de conștiință reală, întorcându-se la lumina cunoștinței Adevărului cu reală căință,

precum fiul risipitor, se cheamă că am fi realizat ceva util! Realist privind însă lucrurile, **nădăduim mai degrabă să de-vrăjim sufletele celor neatenți care au căzut în capcana unor astfel de impostori**, or să le ferim să cadă în ea, fiindcă „*auto-aleșii*” se trezesc rar și numai printr-o grea suferință din rătăcirea lor!

Redacția

Numerele în care a fost publicat articolul:

1. Icoana din Adânc, p. 11-12, nr. 44 (117), <https://icoanadinadanc.ro/icoana-din-adanc-nr-44-118/>, 31 Decembrie 2023.
2. Icoana din Adânc, p. 11-12, nr. 45 (119), <https://icoanadinadanc.ro/icoana-din-adanc-nr-45-119/>, 1 Februarie 2024.
3. Icoana din Adânc, p. 11-12, nr. 46 (120), <https://icoanadinadanc.ro/icoana-din-adanc-nr-46-120/>, 1 Martie 2024.
4. Icoana din Adânc, p. 11-12, nr. 47 (121), <https://icoanadinadanc.ro/icoana-din-adanc-nr-47-121/>, 1 Aprilie 2024.
5. Icoana din Adânc, p. 10, nr. 48 (100), <https://icoanadinadanc.ro/icoana-din-adanc-nr-48-122/>, 1 Mai 2024.
6. Revista Icoana din Adânc, *Articolul Mândrie și Ereziei*, p. 11-12, nr. 44-48 (117-122), <https://icoanadinadanc.ro/>.

Am încercat să adun într-un singur document articolul prezentat în revista Icoana din Adânc, pentru a fi mai accesibil cititorilor în această discuție – Doru Nastasă.